உ
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி 9 } ருத்ரோத்காரிஞூ மார்கழிமீ கஉ { பகுதி 6
1923ஞூ டிசம்பர்மீ 16உ

கடவுள் வணக்கம்.

வாராதெ லாமொழிய வருவனவெ லாமெய்த
மனதுசா க்ஷியதா கவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபுசம ரசமா கவே
பூராய மாயுணர ஆகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன் றெனப்
போதநெறி தந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
போகமே வீடென் னவே
நீராள மாயுருக வுள்ளன்பு தந்ததும்
நின்னதரு ளின்னு மின்னும்
நின்னையே துணையென்ற வென்னையே காக்கவொரு
நினைவுசற் றுண்டா கிலோ
பாராதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
பற்றாக நிற்க வருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (1)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே — பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந் தமே. (2)

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமா மோன
முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார் — பிறையணிந்த
மிக்கசை லாயமலை வித்தகனே வேதியனே
செக்கரணி மேனியனே செப்பு. (3)

அரும்பொருள் விளக்கம்.

1. வாராதெலாமொழிய வருவனவெலா மெய்த=(நன்மை நேரிடின் சந்தோஷமடைவதும் தீமை நேரிடின் துக்கமடைவதுமாகிய பேத புத்தியின்றி) எதுவந்தாலும் வரட்டும் எது வராதொழிந்தாலும் ஒழியட்டும் என்ற சமபுத்தி யோடு

மனது சாட்சியதாகவே = மனம் சாட்சிமாத்திரமாய்

மருவ நிலை தந்ததும்=பொருந்தி யிருக்கும் நிலைமையை யளித்ததும்

("இருவித வினைப்பயன்களிலும் மகிழ்ச்சி வாட்டமின்றி அவைகளுக்குச் சாட்சிமாத்திரமாய்த் தாக்கற்று நிற்கும் நிலைமையை யளித்தனை" என்பதாம்.)

வேதாந்த சித்தாந்த மரபுசமரசமாகவே பூராயமாய் உணர ஊகமது தந்ததும் = வேதாந்தத்தையும் சித்தாந்தத்தையும் சமரசமாக உணர்வதற்கு வேண்டிய ஊகத்தை யளித்ததும். (ஊகம்—கருத்து) வேதாந்த மார்க்கமே சரியானது, சித்தாந்தமார்க்கம் சரியானதன்று என்று சிலரும், சித்தாந்தம் ஒன்றே சரியானது வேதாந்தம் சரியானதல்லவென்று சிலரும் பிரமாதமாய் வாதம் செய்கிறதைக் காணலாம்.)

ஆத்மாவைப்போல நித்தியத்வம்பெறாது மாறுந்தன்மையைக் கொண்டிருத்தலின் பூத சம்பந்தமான சரீரத்தைப் 'பொய்யுடல்' என்றார்.

போதநெறி—ஞானமார்க்கம்.

சாசுவத ஆனந்த போகமே வீடென்ன = அழியாத நித்தியானந்த அனுபவமே மோக்ஷ வீடென்றுணர்ந்து

நீராளமா யுருக=நீரைப்போல் கரைந்துருகும்படி

உள்ளன்பு தந்ததும்=உள்ளம் அன்புருவமாகும்படி செய்ததும்

ஞானமார்க்கத்தால் அடைதற்பாலதாய நித்தியானந்த வாழ்வே முத்தியின்பமென்றுணர்ந்து அதன்பால் தைலதாரைபோன்று நெஞ்சமானது உருக மனப்பூர்வமான அன்பை யளித்தனை என்பார் 'சாசுவதவானந்த போகமே வீடென்னவே, நீராளமாயுருக வுள்ளன்பு தந்ததும்' என்றார்.

இன்னு மின்னும்=மேன்மேலும். பாராதி=நிலமுதல் நாதமீறான தத்துவம். பாராதி யறியாத மோனம்=பிரபஞ்ச வாழ்வுக் கதீதமான மௌன நிலை. இடைவிடா=நீங்காத. பற்றாக = ஆதாரமாக (பற்றுக் கோடாக)

தாயுமான சுவாமிகளே

"சந்ததமு'மெனது செய லினதுசெயல் யானெனும்
தன்மை நினையன்றி யில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவ மிதுவே

யிந்தநிலை தெளியநான் நெக்குருகி வாடிய
வியற்கைதிரு வுளமறி யுமே''

என்றருளினர்.

அனுபவமின்றிச் சாத்திரங்களை மட்டும் வாசிப்போர் வேதாந்தம் சித்தாந்தம் என்ற கட்சிப்பற்றில் பிடிவாதங்கொண்டு தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே காலென்று கடைசிவரை வாதாடுவார்கள். இதில் மாறுபாடாய்த் தோன்றும் முக்கிய விஷயம் எதுவெனின்:—

வேதாந்தத்தின்படி "ஜகம், ஜீவன், பரம் மூன்றும் அநித்தியம், பிரமம்ஒன்றுமட்டுமே நித்தியமாயுள்ளது" என்பதாம்.

சித்தாந்தத்தின் கொள்கை "பதி, பசு, பாசம் மூன்றும் நித்தியம் என்பதாம்.

"இரண்டும் ஆன்றோர்களாகிய மகான்களாலேயே அனுபவமாக வுணர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை. அப்படியிருக்க இரண்டிலொன்று எவ்வாறு தவறாகவிருக்கும்? அனுபவத்தில் முடிவு அபேதமாகவே யிருக்கவேண்டும்" என்ற துவேஷமற்ற நோக்கத்தோடு ஆராய்வோர்க்கு வேதாந்தமும் சித்தாந்தமும் ஒன்றே என்ற உண்மை அங்கைநெல்லிபோல் விளங்கும். இந்த உண்மையை யுணரத் தாம் சிரமப்பட்டதையே "இந்த நிலைதெளிய நான் நெக்குருகி வாடிய வியற்கை திருவுளமறியுமே"என்றார்.

இவரே, இந்த உண்மையை வற்புறுத்துவானெண்ணி,

"வேதாந்த சித்தாந்தம் வேறென்ணார் கண்களிக்கும் — நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே" என்றும் அருளியுள்ளார்.

"இன்பதுன்பங்களைச் சமமாய் நோக்குவதாகிய இருவினை யொப்பைத் தந்ததும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களைச் சமரசமாயுணரும் ஊகத்தைத் தந்ததும், தேகம் நிலையன்றென உணரும் ஞான நெறியைத்தந்ததும், நித்தியாநந்த அனுபவமே மோக்ஷவீடென்றுணர்ந்து உளம் உருகும் வண்ணம் அன்பைத் தந்ததும் யாவும் உனது அருளே என்றார். "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்பதற்கொப்ப யாவும் உனதருளே தந்தது என்றார்.

மோனமே இடைவிடாப்பற்றாக நிற்கவருள்வாய் = வாக்குமனமற்று தற்போத மொழிந்த மோன நிட்டையிலே சதாநிற்கும் வண்ணம் அருள் புரியவேண்டும்.

2. அன்பின் மயமானார்க்கு இரங்காத பொருள் ஒன்றுமில்லை யாதலின் 'அல்லும்.........கன்னெஞ்சே' என்றார். அல்—இரவு; கல்நெஞ்சு—கல்லைப்போலும் வன்மை பெற்ற மனம்.

"கெடுக்க வல்லதும் கெட்டவர் தங்களை, எடுக்க வல்லதும் இம்மனம் என்றதை, அடக்கவல்லவன் ஐய பவக்கடல், கடக்க வல்லவனாகுங்

கடிதரோ'' என்று பிரபு லிங்கலீலை கூறுகிறபடி மனமடங்கப் பெற்ற வர்க்கே ஆனந்தமுண்டு என்பார் 'பொல்லாத......யானந்தமே' என்றார்.

மனவொடுக்கத்திற்கு அன்பு காரணம்; அந்த அன்பைக் கைப்பற்றின் மனவொடுக்கம் பெற்று ஆனந்தமுறலாம் என்பது கருத்து.

நீ இறந்த எப்பிலே ஆனந்தமே = நீயற்ற நிலையில் உனக்கு ஆனந்த முண்டாம், தற்போத ஒழிவிலே யானந்த முதயமாதலின் அவ்வாறருளி னார்.

3. நிச்சயமாமோன முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார் = உண்மை யான மோனநிலையினை யடைந்தோர் எந்த விவகாரத்திலும் முயல மாட்டார்கள்.

அவர்கள் வேண்டுவது வேண்டாமை யற்றோர். அடையவேண்டிய யாவும் அடைந்தோர். குறைவற்ற ஆனந்தானுபவமுடையோர். அவர்க ளுக்கு வேண்டுவதொன்றுமே யில்லையாதலின் எதற்கும் முயற்சி செய்யார். அவர்களிடம் எவ்வித விவகாரமும் இராது.

நீர் நிறைந்த குடம் பின்னும் நீர் வேண்டாததுபோல மௌனநிலையை யடைந்தவர்க்கு அதனினும் வேண்டுவதான உயர்நிலை வேறின்மையின்— 'நிறைகுடந்........முயல்வார்' என்றார். பிறை சந்திரகலை; வித்தகன்— ஞான சொரூபி; வேதியன்—வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன்; பிராமணன்; செக்கரணிமேனியன்—செவ்வானம் போலும் சிவந்த திரு மேனியைக் கொண்டவன். இறைவன் திருவருளைப் பெறாதவர் பல சம யங்களிலும் பற்றுற்று ஒன்றிலும் நிலை யெய்தார் என்பது கருத்து.

ஆனந்தபோதினி

உருத்ரோத்காரிஹு மார்கழிமீ கஉ

சங்கம்.

நமது அமிழ்தினுமினிய அருந்தமிழ் மொழியில் பல் பொரு ளிக்கும் ஒரு சொல்லும், ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல சொற் களும் ஏராளமாகவுள. அதன்படி சங்கம் என்ற வார்த்தைக்குப் பலபொருள்களுள. ஆயினும் நாம் இந்த இடத்தில் அதைக்கூட் டம், அல்லது பலபேர் கூடிய சபை என்ற பொருளில் உபயோ கித்திருக்கிறோம்.

ஒருவரே தனித்து ஒரு காரியத்தைச் செய்வதிலும் பலபேர் கூடிச் செய்வதில் மிக்க விசேஷமிருக்கிறது. ஒருவன் யோசனையில் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதிலும் பலர் யோசனையால் செய்தால் அக்காரியம் இடையூறின்றிச் செவ்வனே நிறைவேறும். அதோடு ஒருவரால் ஆகாத ஒரு பெரிய காரியம் பலபேர் ஒன்று சேர்ந்து ஒற்றுமையோடு முயன்றால் நிறைவேறும். உலகில் பெரும்பாலான விஷயங்கள் பலர்சேர்ந்து செய்வதாலேயே நடைபெறுகின்றன. ஏன், உலக வாழ்க்கையே இத்தகைய பரஸ்பர உதவியாலேயே நடைபெறுகிறது எனலாம். நமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஊண், உடை, இல்லம், சாமான்கள் முதலிய ஒவ்வொரு உபகரணமும் எவ்வாறு நமக்கு அமைந்ததெனச் சிந்தித்துப்பார்த்தால் இந்த உண்மை நன்கு புலப்படும். இவ்வாறு மனிதர் ஒரு சபை அல்லது சங்கமாகக்கூடி யொன்றைச் செய்வதற்கு ஒற்றுமை இன்றியமையாததாகும்.

இவ்வாறு ஒரு சங்கமாகக்கூடி ஒரு காரியத்தைச் செய்வதிலும், தனி மனிதன் செயலைப்போன்றே சுயநலம், பொதுநலம் ஆகிய இரண்டுவித முண்டு. ஒருவர்க்கு மேற்பட்ட ஆட்கள் ஒன்றுசேர்ந்து செய்வதிலும் சுயநலம் இருக்குமோவென்று சிலர் ஐயுறலாகும். சற்று சிந்தித்து நோக்கின் உண்டென்பது புலனாகும். திருட்டாந்தமாக ஒன்று கூறுகிறோம்.

ஆறுபேர் ஒன்றுகூடி ஒரு வாசகசாலையை ஸ்தாபிக்கிறார்கள். இவர்கள் தலைக்கு இவ்வளவென்று பிரிவுபோட்டுக்கொண்டு நாட்டில் பிரசுரமாகும் முக்கியமான பத்திரிகைகளில் நான்கு வரவழைத்து அறுவரும் அவற்றை வாசிக்கிறார்கள். இந்த நான்கு பத்திரிகைகளுக்கும் வருடம் ரூபா 40 கட்டவேண்டும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி நான்கு பத்திரிகைகளையும் வரவழைப்பதாயின், சொல்ப வருமானமுடையவர்களாதலின் முடியாது. அறுவர் சேர்ந்து பிரிவு போட்டுக்கொள்வதால் தலைக்கு 6 ரூபா சில்லரையே யாகிறது.

இப்போது இவர்கள் மேற்படி பத்திரிகைகளை வரவழைத்துத் தாங்கள் மட்டும் வாசிப்பதாயின் இவர்கள் காரியம் சுயநல காரியமன்றி வேறில்லை.

சிலர் ஒரு சங்கமாகக்கூடி ஒரு காரியத்தைச் (பொது நல காரியத்தையே) சாதிக்க முயலும்போது இடையில் சிலருடைய

சுயநல நோக்கத்தால் காரியம் முடிவு பெறுமலே கைவிடப்பட்டு, சங்கம் அடியோடு பங்கமடைகிறது. நம் நாட்டில் இச்சுய நலம் என்ற பேய்ப் பெரிதும் தலைவிரித்தாடுகிறது. இதுவும் ஒற்றுமைக்குறைவுமே நம் தாய்நாடு முன்னேற்ற மடைவதற்குப் பெருந்தடைகளாக வுள்ளவை.

கல்வி யறிவு மிகுதி யுடையோருக்கும், தேச முன்னேற்றத்திற்கே பாடுபடுகிறேன் என்று முன் வருவோருக்குமே, கௌரவம், வருமானம், பட்டம்முதலியவை பெறவேண்டுமென்ற சுயநல நோக்கமிருக்கிறதெனின் ஏனையோருக்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? இத்தகைய நோக்கமுடையோர் எதில் பிரவேசித்தாலும் தாங்கள் ஆசைவைத்திருக்கும் சுயநலத்தைப் பெறுவதற்கு யார்தயவு வேண்டுமோ அவர்கள் விருப்பத்தின்படி நடக்க முயல்கிறார்களே யன்றி அதனால் தேசமுன்னேற்றத்திற்கு இடையூறு நேர்வதாயினும் அதைப் பொருட் படுத்துவதில்லை.

இது கூடாதகாரியமன்றோ? நிற்க, இனி எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் எவ்வாறிருந்தால் அது நற்பயனையும் பெரும் புகழையும் உலகத்திற்குதவும் என்பதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் பேசுவோம்.

சங்கத்தின் இலக்கணத்தை ஒருவாறு தலைப்பில் விளக்கியுள்ளோம். ஒரு பகுதியினர்க்கோ அல்லது உலகத்திற்கோ, தகாத காரியத்தை ஒழிப்பதற்கும், தக்க காரியத்தை நுழைப்பதற்கும், அறிஞராயுள்ளோரிற் சிலர் ஒன்று கூடுவதுதான் சங்கம். இவ்வாறு கூடும் அறிவாளர் சுயநலத்தை அறவே மறந்து பொது நலத்தைப் பெரிதும் பாராட்டவேண்டும்.

"அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமுஞ் சூழ்ந்து செயல்"

என்னும் விதியை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகத்திற் கொள்ளவேண்டும்; ஒருமித்து உழைக்கவேண்டும். எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பிரிவு படக்கூடாது. அபிப்பிராய பேதம் உண்டாயின் பொறுமையோடு ஆலோசித்து ஐக்கியமுடிவுக்கு வரவேண்டும். இடம்பொருள் ஏவல்களை ஆய்ந்து பார்க்கவேண்டும். மறந்தும் பிறர்கேடு சூழாதிருக்கவேண்டும். இத்தகைய நல்லெண்ணத்தோடு கூடும் சங்கமே நீடித்திருப்பதுடன், உலகங் கொண்டாடும் பாக்கியத்தையும் அடையும்.

சமீபகாலத்தில் புண்ணியஸ்தலமாகிய திருவண்ணுமலையிலுள்ள வர்த்தகர்களில் சிலர் ஒன்றுகூடி ஒரு வர்த்தகர் சங்கத்தை ஸ்தாபிப்பதாகவும், பிரதி அமாவசி தினத்திலும் யாவரும் கடைகளை மூடிவிடவேண்டுமென்றும், அன்று பிற்பகல் யாவரும் ஒரு பொதுவிடத்தில் சபைகூடிப் பேசுவதென்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாக ஒரு சந்தாநேயர் நமக்கு அறிவித்திருக்கிருர்.

நம்நாட்டு வர்த்தகர்கள் ஒற்றுமையாக ஒன்றுகூடி விவகாரம் செய்ய முயல்வது மிக்க சந்தோஷமான சமாசாரமே. ஆயினும் அவ்வாறு சங்கத்தைத் தாபித்து நம் தாய்நாடு முன்னேற்றமடைவதற்கு அவசியமான காரியங்களைச் செய்ய ஏற்பாடு செய்தாலன்றி சங்கத்தாபனையால் மட்டும் ஒரு பயனு முண்டாகாது. அமாவசியன்றுமட்டும் கடைகளை மூடிவிடுவதால் என்ன பயனுண்டாகும் ? மற்ற காரியங்களையும் செய்யவேண்டும்.

1. நம் நாட்டு வர்த்தகம் அபிவிர்த்தியடையும் மார்க்கத்தில் தங்கள் வர்த்தக காரியங்களை நடத்தத் திடமான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்.

2. வர்த்தகத்திற்கு முக்கியமான உபகரணம் கைத்தொழில். ஒரு நாட்டின் கைத்தொழில் விர்த்தியடைந்தால்தான் அந்நாட்டின் வர்த்தகம் அபிவிர்த்தியடையும். அப்போதுதான் அந்தநாடு செல்வமும், பலமும்பெற்று, அன்னிய நாட்டாரின் மதிப்பைப் பெற்று மேலோங்கி நிற்கும்.

3. நாட்டின் கைத்தொழில் அபிவிர்த்தி யடையவேண்டுமாயின், வர்த்தகர்களே யதற்கு உதவி செய்யவேண்டும். நம் நாட்டில் செய்யப்பட்ட பொருள்களையே அதிகமாக வாங்கி வியாபாரம் செய்யவேண்டும். கைத்தொழிலாளிகளுக்கு நம் நாட்டிலுற்பத்தியாகும் பருத்திமுதலிய இயற்கைப் பொருள்களைச் சொல்ப இலாபத்திற்கு விற்றும், பொருளுதவிசெய்தும் அவர்களை யாதரித்து, பிறகு அவர்களால் செய்யப்பட்ட சாமான்களை வாங்கி விற்று இலாபம் பெறலாகும்.

4. இப்போது நமது நாட்டு வர்த்தகர்களிடமுள்ள சில குறைகளையும் தவறுகளையும் அடியோடொழிக்கக் கண்டிப்பான விதிகளை யேற்படுத்தி யாவரும் அதன்படி நடக்குமாறு செய்யவேண்டும்.

நம்மிடமுள்ள குறைகளில் இரண்டொன்றைமட்டும் ஈண்டு கூறுகிறோம்—நமது வர்த்தகரில் ஒருவர் புதிதாய் ஒரு துறையில்

பேரம் செய்யத் தொடங்கினால், அல்லது ஒருவர் ஒரு புதுவழியில் பொருள்தேட முயன்றால், உடனே அதைக்காணும் மற்றொரு வன், தான் இன்னொரு புதுவழியை யூகித்தறிந்து அவ்வழியில் பொருள்தேட முயல்வதைவிட்டு, முதல் ஆசாமி சென்றவழி யிலேயே யிவனும் செல்லத்துணிந்து அவன் வரவழைக்கும் சரக் கையே வரவழைத்து, அதில்கூட எதையேனும் கலந்து, அவன் விற்பதிலும் குறைந்த விலைக்கு விற்கத்தொடங்குவான். இவ் வாறே இன்னும் நான்கைந்துபேரும் அம்மாதிரியே செய்யத் தொடங்கி ஒருவருக்கொருவர் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு அந்த பேரத்தை யடியோடு கெடுத்துத் தாங்களும் கெடுவார்கள். இக் கெட்ட வழக்கம் நம்மவர்களிடமிருப்பது மிக்க விசனிக்கத் தக்கதே.

அகௌரவம் அளிக்கத்தக்க இன்னொரு தவறான வழக்கம் நம்மவரிடமிருக்கிறது. அதென்னவெனில், மேல்நாட்டு நாகரீ கத்தில் எல்லாரும் மயங்கிவிழுவதுபோல் நம் வர்த்தகர்களும் மயங்கி விடுகிறார்கள். மேல்நாட்டாரைப்போல் கடிதத்தின் தலைப்புகளை மட்டும் அச்சடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கூடுமானால் மேல்நாட்டுப் பெயர்களையே வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அல் லது மேல்நாட்டுப் பெயர்கள்போல் தோன்றுமாறு தம் பெயர்களை ஆபாசமாய்ச் சிதைத்து வைத்துக்கொள்கிறார்கள். "ம. கோதண்டபாணி" என்பதற்கு "யம். கே. பாணி அண்ட் கோ" என்றும், "த. கதிர்வேலு" என்பதற்கு "டி. கெ. வேல் அண்ட்கோ" என்றும், "ப. மாசிலாமணி" என்பதற்கு "பி. யம் மணி அண்ட்கோ" என்றும், "உலகநாதன்" என்பதற்கு "லோகன் அண்ட்கோ" என்றும் வைத்துக்கொள்வது எவ்வளவு நேர்த்தியா யிருக்கிறது.

இவர்கள் கருத்தென்னவெனில் வெள்ளைக்காரர் வர்த்தக சாலை யென்றால் ஜனங்கள் எல்லாம் நாணயமாய் நடக்கும் என்று நம்பி பேரம் செய்வார்கள் என்பதே. இதனால் சுதேசிகளிடம் நாணயமில்லை யென்று இவர்களே வெளியிடுகிறார்கள்.

வெளி விஷயங்களில் மட்டும் மேல்நாட்டாரைப்போல் மெருகி ட்டுக்கொள்கிறார்களே யன்றி நடவடிக்கையில் அவர்களிட முள்ள நல்வழிகளில் ஒன்றையேனும் பின்பற்றுகிறார்களில்லை. இதனால் அன்னியர் நமது வெளிவேடத்தைக்கண்டு கேலிசெய்கின்

றனர். வர்த்தகர் சங்கங்கள் இத்தகைய குறைகளை நீக்க முயல வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

வாசகசாலை முதலியனபோன்றவைகளைத் தாபிப்போர் தங்கள் வரையில் பத்திரிகைகளை வரவழைத்து வாசித்துக்கொண்டிருப்பது பொதுநலத்திற்குப் பாடுபடுவதாகாது. இப்போது நமது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாகவிருப்பது பாமர ஜனங்களின் கல்விக்குறைவே. நகரங்களில் மட்டும் பிரசங்க மூலமாகப் போதனை செய்வதால் பயனுண்டாகாது. கிராமாந்தரங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு அவசியமாக அறியவேண்டிய விஷயங்களே தெரியாது. அவர்களுக்குத்தான் நம் நாட்டின் தற்கால நிலைமையையும், நாம் முன்னேற்ற மடையவேண்டிய வழியையும் அறிவதற்கு அவசியமான போதனைகளைச் செய்யவேண்டும். அறிவாளிகளாகிய நமது தலைவர்கள் முதலியவர்கள் தேச முன்னேற்றத்திற்காகச் செய்யும் காரியங்களைப்பற்றி இப்பாமர ஜனங்கள் மூன்றாவது மனிதர்களுடைய காரியமாகக் கருதி விவகரிக்கிறார்களேயன்றி "இவ்வளவு காரியங்களும் நம் தாய்நாட்டிற்காக, நமது சந்ததியாரின் முன்னேற்றத்திற்காகவே செய்யப்படுகின்றன. இவை, நாமே செய்யவேண்டிய காரியங்கள்" என்ற உணர்ச்சியே அவர்களுக்கில்லை. இது இராஜாங்கத்தாருக்கும் யாரோ மற்றொரு கட்சியாருக்கும் நடக்கும் போராட்டமென்றே யவர்கள் மதிக்கிறார்கள்.

கடந்த வாரம் நாம் பாதையில் வந்துகொண்டிருக்கையில் கதராடை யணிந்திருந்த நகரவாசி ஒருவனைக் கிராமத்திலிருந்து வரும் ஒருவன் கண்டபோது, அவனணிந்திருந்த உடையைத் தொட்டுப் பார்த்து "இதுதானே காந்தி துணி?" என்று கேட்கிறான். அந்தோ! இவன் அறியாமை யெவ்வளவு துக்ககரமானது! "நமது நாட்டில் உற்பத்தியாகும் பஞ்சை நாமே நூலாக நூற்று, நாமே நெய்து, அணிந்துகொண்டால் நமது தரித்திரம் நீங்கி நம் நாடே க்ஷேமப்படும் என்ற உண்மையைக் காந்திமகான் நமக்குப் போதித்தார். ஆகையால் நாம் அவ்வாறே செய்யவேண்டும்" என்ற உணர்ச்சி யிவனுக்கில்லை. விரிக்கிற் பெருகும் என அஞ்சுகிறோம்.

ஆங்காங்கு சங்கங்களை யேற்படுத்தும் தேசாபிமானிகள் கிராமங்களில் சங்கங்களைத்தாபித்து, பாமரஜனங்களுக்கு விஷயங்

களைப் போதித்து, அவர்களுக்குத் தாய் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக வேலை செய்வதில் ஊக்கத்தை யுண்டாக்கின் அப்போது தான் பாரதமாதா சந்தோஷமடைவாள். நமது பெருங்குறையும் ஒழியும். அம்பலத்திலாடல்புரியும் அண்ணலே அருள் புரிய வேண்டும்.

ஓம் தத்ஸத்.

கோமுட்டிகளின் தந்திர சாமர்த்தியம்.

நமது நாட்டிலுள்ள கோமுட்டிச் செட்டிகள் என்ற வகுப்பாரிடம் சில விசேஷ குணங்களுண்டு. அவர்கள் பரம்பரையாய் வர்த்தகத்தையே தொழிலாக வுடையவர்கள். ஆண்பாலார் பெண்பாலார் இருவரும் வர்த்தகம் செய்வார்கள். மாதர்கள் கடையில் உட்கார்ந்து வர்த்தகத்தை நடத்துவதோடு வீட்டிற்குள்ளிருந்தபடி தங்கள் கைத்தொழிலால் பண்டங்களை யுற்பத்திசெய்து ஆடவர்களிடங் கொடுத்துக் கடையில் விற்கச் செய்வார்கள். இவ்வகுப்பார் சொற்ப வர்த்தகமாகிய அரைரூபா ஒரு ரூபாய்க்கு கடலை பட்டாணி வாங்கி விற்பது முதல் கப்பல் வர்த்தகம் வரையில் செய்வார்கள்.

வியாபாரிக்கு வேண்டிய முக்கியமான குணங்களில் சில இந்த வகுப்பாரிடம் இயற்கையா யமைந்திருக்கின்றன. இவர்கள் தங்கள் கடைக்கு ஒருவர் பேரம் செய்யவரின் வருகிறவர்கள் யாராயிருப்பினும் அவர்களிடம் மரியாதையாய் இனிய வார்த்தைகள்பேசி, அவர்கள் ஒரு பண்டம் கேட்டால் அதைக் கொடுப்பதோடு நிற்காமல், தங்களிடம் இருக்கும் மற்ற பண்டங்களையும் கூறி, இது புதுசரக்கு, நயம், இதுவேண்டுமா, அது வேண்டுமா என்று கேட்டுக் கடைசியில் வந்தவர் இன்னும் இரண்டொரு பண்டங்களையும் வாங்கும்படி பெரும்பாலும் தூண்டிவிடுவார்கள். கடைசியில் அவர்கள் போகும்போது வந்தனமளித்து "தயவிருக்கவேண்டும்" என்று கூறி யனுப்புவார்கள். இதனால் இவர்களிடம் ஒரு முறை பேரம் செய்தவர்கள் மறுபடி கடைவீதிக்கு வந்தால் இவர்கள் கடைக்கே செல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பமுடையவர்க ளாய்விடுகிறார்கள்.

இவர்கள் கடன் கொடுப்பது அரிது. அதிலும் கடன் கொடுத்துப் பத்திரம் எழுதி வாங்கும் விவகாரமே வைத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். நியாயாதிபதியிடம் செல்லும் விவகாரமே வைத்துக்கொள்ளலாகாது என்பது இவர்கள் எண்ணம். கடையில் யாருக்கேனும் கடன் கொடுக்க நேர்ந்தால் யோக்கியதை யறிந்து கொடுப்பார்கள். இவ்வகுப்பாரில் யாசகர்களையாவது, குற்றம் செய்து தண்டனை யடைந்தவர்களையாவது காண முடியாது. இவர்கள் தங்களுக்கு நஷ்டம் நேரிடின் அது யாவர்க்கும் தெரிந்தால், மதிப்பு குறைவாகுமென்று கருதி அதை வெளியிடவேமாட்

டார்கள். இரவில் இவர்கள் வீட்டில் ஆயிரம் ரூபா மதிப்புள்ள நகைகளோ ரொக்கமோ வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டியைக் கள்ளன் கொண்டு போய்விட்டு, உடைக்கப்பட்ட பெட்டி வெளியில் அகப்பட்டு, சங்கதி பிரஸ்தாபத்திற்கு வந்து விட்டதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது போலீசார் வந்து கேட்டால் கூட "இராத்திரி ஆபெட்டலோ நேனு ஏமி பெட்டலேது. ஆமுண்டாகொடுகு தானிலோ ஏமோ உன்னு தனிஎன்சி எத்துகொனிபோயி கடான ஏமாறி போயினாடு லஞ்சா கொடுகு" என்று கூறிவிடுவார்கள்.

ஒருவர் தங்களை வைதாலும், வேறெவ்விதமாய்க் கோபமூட்டினாலுங் கூட நீதிச் சபைக்குச் செல்லும் வேலைவைத்துக்கொள்ளவே மாட்டார்கள். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் இவர்கள் நடக்கை கோழைத்தனம் போல் தோன்றும். இவர்களுடைய தந்திரத்தைப்பற்றி யொரு கதையுண்டு. அதாவது:—

பத்து கோமுட்டிகள் ஆளுக்கு நானூறு ஐந்நூறு ரூபாய் எடுத்துக் கொண்டு சரக்குபிடிக்க வெளியூருக்குப் புறப்பட்டார்கள். வழியில் மூன்று பேர் கள்ளர் வந்து அவர்களை மடக்கிக்கொண்டு பயமுறுத்திப் பணமூட்டைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். தாங்கள் பத்துப்பேராய் இருந்தும் தைரியக் குறைவால் மூன்று கள்ளருக்கு ஏன் பயப்படவேண்டும் என்ற யோசனையும் தீரமும் அவர்களுக்கு உண்டாகவில்லை. கள்ளருக்கு இதனால் அதிக துணிகரம் பிறந்தது. ஆகவே கள்ளர்கள்,

"அடே கோமுட்டிப்பயல்களே! சற்று நேரம் எங்கள் முன் கொஞ்சம் கூத்தாடினால்தான் உங்களைப் போகவிடுவோம்" என்றார்கள்.

கோமுட்டிகள் என்ன செய்வார்கள் பாபம். விழித்தார்கள். ஆனால் அதற்குள் அவர்களில் ஒருவனுக்கு உள்ள நிலைமையைப்பற்றிய சிந்தனை யுதித்தது. அதன்மேல் அவன் தன் ஆட்களை நோக்கி "பெத்தமனுஷுலு அட்லு செப்பேடப்புடு ஏமிசேசேதி—நேனுபாடுதானு. தானி கவனின்சி தானிகிசரிகா ஆடண்டி" என்று கூறிவிட்டுப் பின் வருமாறு பாடினான்:—

" தாதை தக்கத் தோம்
தாதை தக்கத் தோம்
நாம்பளும் புலிமின்னு — தாளரும் திருவின்னு
சாவின்னுத் தாளனே — திருவின்னு சுத்தினால்
சாவின்னுத் தாளன்மீதி — தக்கத்தோம் தக்கத்தோம் "

இதில் இரகசிய அர்த்தம் அடங்கி யிருக்கிறது. எப்படியெனில்:— வர்த்தகருக்குள் எண்களுக்கு இரகசியமான பரிபாஷையுண்டு. அதன்படி புலிமி என்றால் பத்து — திரு என்றால் மூன்று — சாவின்னு என்றால் ஒன்று — இதன்படி இப்பாட்டிற்கு அர்த்தம்,

நாம்பளும் புலிமின்னு = நாமோ பத்துப்பேர் இருக்கிறோம்.
தாளரும் திருவின்னு = இந்த ஆசாமிகளோ மூன்றே பேர்.

சாவின்னுத்தாளனை திருவின்னு சுத்தினுல் = அவர்களில் ஒவ்வொருவனையும் நம்மில் மும் மூன்றுபேர் சூழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டால்,

சாவின்னுத் தாளன்மீதி = (அப்போதும் நம்மில்) ஒருவன் மீதியாயிருக்கிறான்.

இப்பாட்டைக் கேட்டவுடனே மற்ற கோமுட்டிகள் அர்த்தம் தெரிந்துகொண்டு, பாய்ந்து கள்ளரைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். மீதியிருந்த ஒருவன் கள்ளரைக் காட்டி யுதைக்கத் தங்கள் பணத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். ——— சீடன்.

ஹிந்துமதம் — அதன் பெருமை.

(ஸ்ரீமான் வி. நாராயணசாமி ஐயர் எழுதியது.)

நாம் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி எழுதப் புகுந்தால், முன்னுல் அதன் சரித்திர சம்பந்தமானவைகளை ஆராயவேண்டும். அதாவது, அதனுடைய ஆரம்பம், வளர்ச்சி, தற்கால நிலைமை முதலியவைகளைக் கவனிக்கவேண்டும். நம் ஹிந்துமதத்தைப்பற்றி எழுதப் புகுந்த சமயத்து, அஃது எக்காலத்தில், எவரால் தாபிக்கப்பெற்றது? அது எவர்களால் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகின்றது? அதற்கு மத்தியில் ஏதாவது மாறுதல்கள் உண்டாயினவா? எனும் வினுக்களுக்கு விடையளிக்க வேண்டியவர்களாகிறோம்.

மதம் என்பது யாது ?

முதன் முதல் மதம் என்பது யாது, என்பதை ஆராய்வோம். அது மனிதனுக்கு, அதீதமாயிருக்கும் சக்திக்கு அடங்கியாவது, அல்லது, சகுணமாயிருக்கும் ஒரு கடவுளின் கட்டளைக்காவது, தாழ்ந்து நடக்கவேண்டுமென்று மனிதனுக்குத் தோன்றும் ஓர் இயற்கை உணர்வெனலாம். ஆகையால் உலகத்தில் ஒரு மனிதன் எந்த மதத்தையாவதுசாராம லிருக்கமுடியாது. அவனுடைய தினசரி நடவடிக்கைகள் அதன் சார்பாகவே நடைபெறுகின்றன.

ஆகவே நம்மாலும் நம் முன்னேர்களாலும், அனுசரிக்கப்படுகிறதும், அனுசரிக்கப்பட்டதுமான மதம் ஹிந்துமதமெனப்படும். நாம் அனுசரிக்கின்ற மதத்திற்குப் பூர்வகாலத்தில், ஹிந்து மதமென்னும் பெயரே கிடையாது. ஆனுல் அது, ஆரியமதம், சநாதன தர்மம், வைதீக மார்க்கம் எனும் அரிய பெயர்களை உடைத்தாயிருந்தது. காலக்கிரமத்தில் வெவ்வேறு மதத்தைத் தழுவிய தேசத்தவர்களுடன் சேர்ந்ததாலும், நம் முன்னேர்கள் முன்காலத்தில் சிந்து நதிக்கரையில் வசித்த காரணத்தாலும், சிந்தியர்களென்று வந்து அப்புறம் ஹிந்தியர்களாய், அவர்கள் அனுசரிக்கும் மதத்திற்கு ஹிந்து மதம் எனும் பெயர் அவர்களால் (அன்னியரால்) வழங்கலாயிற்று.

ஹிந்து மதத்தின் புராதனம்.

நாம் நம் மதத்தை எவ்வளவு காலமாக அனுசரித்து வருகின்றோம், இம்மதம் எவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது எனும் வினுக்கள் நிகழ்கின்றன.

மேனுட்டாரின் சரித்திரத்திலிருந்தும், சாஸ்திரத்திலிருந்தும், நமக்கு ஒருவிதமான திட ஆதாரமும் இவ்விஷயத்தில் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள், மனித சிருஷ்டியே 6,000 வருடங்களுக்கு முன்தா னென்றும், யூதர்கள் தான் (Jews) முதன் முதல் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பாக்கியம் பெற்றார்களென்றும், அனேக நூற்றண்டுகளாக நம்பி வந்தார்கள். ஆனால் சமீபகாலத்தில், ஆராய்ச்சிக்காரர்கள், எகிப்து (Egypt) தேசம் 8,000 வருடங்களுக்கு முன் நாகரிகத்தில் சிறப்புற்றதாயிருந்ததென்று சொல்லிவிட்டார்கள். நாம் முன் காலத்தில் எகிப்து தேசத்தோடு வர்த்தகம் புரியும் அவ்வளவு நாகரிகம் உடையவர்களாயிருந்தோமென்று சரித்திரம் கூறுகின்றது. ஆகையால் நம் கால அளவோ அவர்களின் மனதிற்கே எட்டாததாக இருக்கின்றது. இந்தியாவின் பூர்வ சரித்திரத்தை, எவ்வளவு காலம் வரையில் நிர்ணயிக்கலாம் என்பதற்கு ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் முயன்றிருக்கின்றார்கள். ஹிந்து மதத்தை அனுசரிக்கின்றவர்கள், ஆரியர்களாதலால் அவர்கள் கால நிர்ணயமும் நமக்கு அவசியமாகிறது.

நம் ஹிந்துமத புத்தகங்களில் அதி புராதனமானது ருக்வேதம் என்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்புத்தகத்தை இயற்றின நம் மூதாதையர்கள், முதன் முதல் இந்தியாவிலேயே இருந்தார்களில்லை. அதிக உத்தரப் பிரதேசத்திலிருந்தே குடியேறினார்கள். அவர்கள் அப்படி சுயதேசத்தை விட்டுக் குடியேறினதற்குக் காரணம் உண்டு. பிரகிருத பூகோள சாஸ்திரப் பிரகாரம் (Physical Geography) பூமியில், அடிக்கடி மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. அனேக வருஷங்களுக்கு முன் பூமியின் வடபாகங்களைச் சமுத்திரம் உண்டு பனிமூடிய காரணத்தால், ஜனங்கள் வசிப்பதற்கு சௌகரியப்படாதென்று, சூடாயிருக்கின்ற தெக்ஷிண தேசங்களை அடைந்தார்கள். இது சுமார் கி. மு. 15,000 வருஷங்களுக்குமுன் என்று மேனுட்டு சாஸ்திரக்காரர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

யுகங்களின் பிரிவு.

நம்மவர்கள் காலநிர்ணயம் செய்வது வேறு தன்மையானது. ஆரியர்கள் இந்த ஜம்புத்தீபத்தில் அதாவது ஐரோப்பாவும் ஆசியாவும் சேர்ந்த பாகத்தில் வருவதற்கு வெகுகால முன்னமேயே வசித்திருக்கவேண்டும். அக்காலங்களை அவர்கள் யுகங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டார்கள். கிருத யுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் இந்நான்கும் சேர்ந்து ஓர் சதுர்யுகமாகிறது. இவைகள் 43,20,000 வருஷங்களாகின்றன. திரேதா யுகத்தில் ஆரியர்கள் ஹிமயமலைச் சாரலில், சூர்ய சந்திர வம்சத்து அரசர்களால் ஆளப்பட்டார்களென்று சரித்திரம் கூறுகின்றது. இது கி. மு. 1,80,000 வருஷம் வரையில். அதற்குப்பின் துவாபரயுகம் இதில் பாரத யுத்தம் நடந்ததாகத் தெரிகிறது. சுமார் கி. மு. 3,100 வருஷங்களுக்கு முன் கிருஷ்ணபகவான் வைகுண்டம் சென்றார். அன்று முதல் கலியுகம்

ஆரம்பித்து இப்பொழுது 5,025 வருஷங்களாயின. கலியுகம் 4,32,000 வருஷங்களுள்ளது. மற்ற வருஷங்கள் முடிந்த பிறகு அடுத்த சதுர்யுகம் ஆரம்பமாகும். இவற்றால் ஆரியர்கள் அனேக ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன் இருந்தார்களென்றும், அவர்கள் அந்தக்காலத்திலேயே பெரும் தத்வ புத்தகங்களை வேதமாகவும், அவர்கள் வரலாறுகளை இதிகாஸ புராணங்களாகவும், சட்டங்களை தர்ம சாஸ்திரம் அல்லது ஸ்மிருதிகளாகவும் இயற்ற வல்ல நாகரிகத்தை அடைந்திருந்தார்களென்றும், அவர்கள் மதம் ஒருவராலேயும் ஏற்படுத்தப்படாமல் அனாதியானதென்றும் தெரியவந்தது.

காலதேச வர்த்தமானங்களுக் கேற்றாற்போல நாகரிகம் உண்டாகிறது. நாகரிகத்திற்கும் அனுசரிக்கும் மனிதர்களின் மனப்பான்மைக்கும் ஏற்றாப்போலும் உண்மை அறிந்தவர்கள் சில மதங்களை ஆங்காங்கு ஸ்தாபிக்கின்றனர். ஆகையால் மதங்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வென்பது கிடையாது.

மதச் சீர்திருத்தம்.

சில சமயங்களில் மத சாதாரண வழக்கங்கள் சீர்திருத்தப்படவேண்டும். அப்படி அடிக்கடி சீர்திருத்தப்பட்டும் வருகின்றன. நம் ஹிந்து மதமும் அனேக மாறுதல்களை அடைந்திருக்கின்றது. உலகத்திலிருக்கின்ற ஒவ்வொரு மதமும் பொதுவாகச் சில கொள்கைகளை உடையதாயிருக்கின்றது; தனக்கு மட்டும் உரித்தாயிருக்கின்ற சில கொள்கைகளை உடைத்தாயிருக்கின்றது. ஆனால் மனித அறிவுக்கேற்றாப்போல அவ்வப்போது சீர்திருத்தப்பட்டும், மனிதருக்கு நிகழும்படியான பெரும் சந்தேகங்களை நீக்கக்கூடியதாயு மிருக்கின்ற மதங்களே உத்தமமானதெனலாம். சில மதத்தினர்கள் மூட நம்பிக்கையால் மதத்தைச் சீர்திருத்துதல் ஆகாத காரியம் என்கிறார்கள். அதனால் மத வளர்ச்சி குன்றுகின்றது.

நமது தேகம், மனம், ஆத்மாவெனும் இம்மூன்றிலும், முறையே ஒன்றைவிட ஒன்று மேலானதும், அதிககவனத்தைச் செலுத்தவேண்டியதாகவுமிருக்கிறது. ஆத்மாவைப்பற்றி யறியாதவர்கள் பெரிய ஞானிகள் அல்ல. ஒவ்வொருநாட்டுப் பெரிய தத்வஞானிகளும் ஆத்மாவைப்பற்றின விஷயங்களிலேயே சர்சசை செய்து வருகின்றார்கள். ஆனால் ஒரு சில மதத்தினர்களே அரும் பெரும் விஷயங்களைக் கண்டறிந்திருக்கின்றனர். ஹிந்துக்களைவிட இத்தகைய ஆத்ம ஞானத்தை யுடையவர்கள் நாமென்று வேறு யாரும் தலையெடுக்க முடியாது. "பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் தவமிருந்தாலும் ஹிந்துக்களைப்போல ஆத்ம ஞானத்தில் வளர்ச்சி பெற மேல் நாட்டாரால் முடியாது. ஆத்மஞானத்தைப் போதிக்கும் சாஸ்திரங்களை மேல் நாட்டார் எழுதினார்களில்லை; எழுதுகின்றார்களில்லை; எழுதப்போவதுமில்லை" என்று மேக்ஸ்முல்லர் (Max Mullar) என்னும் பெரிய ஆங்கிலர் ஒருவர் தம்மால் இயற்றப்பட்ட ஷட் தர்சினி (Six Systems of Indian Philosophy) எனும் புத்தகத்தின் முகவுரையில் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

தற்காலத்தில் ஆத்மஞானப் பயிற்சி.

எல்லா ஞானத்திலும் ஆத்மஞானம் சிறந்தது. வித்தைகளில் அத்யாத்ம வித்தை நான் என்று கிருஷ்ணபகவான் கீதைவாயிலாக உபதேசிக்கின்றார். அதிகம் சொல்லி என்? ஹிந்துமதத்தைவிட வேறெந்த மதமும் ஆத்ம ஞானத்தைப் போதிக்கும் சாஸ்திரங்களை உடைத்தாயில்லை. ஆத்மஞானமல்லவோ இம்மையிலும் மறுமையிலும் சுகத்தைக் கொடுப்பது. அஃதல்லவோ கண்ணேபோல் போற்றத்தக்கது. ஆனால் ஆரிய மக்களில் எத்தனைபேர் அவ்வாத்ம ஞானத்தை இக்காலத்தில் கற்க முயற்சிக்கின்றனர்? மேனாட்டு லோகாயத நாகரிகம் பரவியிருக்கின்ற இக்காலத்தில் எத்தனை ஆரிய மாந்தர் ஞானவாசிட்டம், சிவஞானபோதம், கைவல்யம் முதலிய நூற்களை ஓதுகின்றனர். அந்தோ! பாரத்வாஜர், வசிஷ்டர், மைத்திரேயர் முதலியவர்களின் சந்ததிகளில் பிறந்தவர்கள் நாங்கள், அக்கோத்திரத்தை யுடையவர்கள் நாங்கள், எனும் சொற்களுக்கு உடையவர்களா யிருக்கிறார்களே தவிர அவர்களாலியற்றப்பட்ட நூற்கள் இருக்கின்றனவா என்றும் அறியாதவர்கள் எத்தனைபேர் இருக்கின்றனர்? இக்கோலம் நீங்கி எக்காலத்தில் அச்சாஸ்திரங்களில் கவனம் செல்லுமோ?

ஆத்மா வென்பது என்ன ?

ஆத்மாவென்பது யாது? இஃது எங்கிருந்து வந்தது? அஃது இவ்வுலகத்தில் செய்யவேண்டிய காரியங்களென்ன? இவ்வுலகத்தை விட்டதும் எவ்விடம் போகின்றது. இவ்வுலகங்களைத் தவிர ஆன்மா வசிக்கக்கூடிய வேறு உலகங்களிருக்கின்றனவா? என்பவைகளைத்தான் நாம் நம் மதத்திலிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். வேறுபல இருந்தாலும் முக்கியமானவைக ளிவைகளே.

ஒவ்வொரு மதமும் அதை அனுசரிக்கின்றவர்களுக்கு எதை நினைக்கவேண்டும், எதை விரும்பவேண்டும், எதைச் செய்யவேண்டும் எனும் மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவிக்கின்றது. எல்லாத் தேசத்து மனோதத்வ சாஸ்திரக்காரர்களும், ஒரு மனிதனின் உணர்ச்சி, ஞானம், இச்சை அல்லது பக்தி, கிரியை என்று மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகின்றனர். இவைகளைத் தனித்தனியே தெரிந்தெடுக்க முடியுமானாலும் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்துதானிருக்கும். இதைத்தான் மும்மார்க்கம் என்றும் சொல்வது. (தொடரும்)

(கடலூர் ஹிந்துசபையின் பிரசுரம்)

(நவசக்தி.)

இலக்கணம்.

இலக்கணமாவது, நம் தமிழ்ப்பாஷைமட்டுக்குமல்ல; மற்றெல்லாப் பாஷைகட்கு முரியதே. இது, பாஷையின் இலக்ஷணமாகும். வடமொழியில் உள்ள வியாகரணத்தைவிட, நந்தமிழ் மொழி இலக்கணமே சாலச்சிறந்ததாகும். எனெனில், எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி,

என்னும் ஐந்திலக்கணங்களினும் நடுநாயகமாக விளங்கும் பொருள் இலக்கணம், நம் தமிழ்ப்பாஷைக்குமட்டுமே யுண்டு. அத்தகைய பொருளிலக்கணத்தையே நம் கண்ணுதலவரும் சிறந்ததெனக்கருதி, "இறையனு ரகப்பொருள்" என்னு நூலியற்றி யிருக்கின்றனரென்னில், இதன் மேம்பாடு வரைதற் பாலதோ! நங் கவிச்சக்கரவர்த்தியான கம்பநாட்டாழ்வாரும்,

"செவ்விய மதுரம் சேர்ந்தநற் பொருளிற் சீரிய
கூரிய தீஞ் சொல்" என்று சிறப்பித்துக் கூறி யுள்ளார்.

இத்துணைச் சிறப்பின் பாலதாய இவ்விலக்கணம், மேனுளில், திங்களங்குழவி வேய்ந்த சடைமுடிப் பெம்மானுக்கும், மலையரையன் புத்திரியான உமைக்கும், மணம் நிகழ்ந்துழி, இமவரையின்கண், ஈண்டிய பெருங்கூட்டத்தால், இந்நிலவுலகின் வடதிசை தாழ்ந்தும், தென்திசை யுயர்ந்தும், சமனுகாவிடத்துச் சமஞ் செய்தற்குக் குறுமுனிவனைத் தென்னுடு செல்வாயாக வென்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருள, அகத்தியனுர், தென்னுட்டின்கண் வழங்குந் தமிழ்ப்பாஷையை யடியேற் கருள வேண்டுமென்று கழற, அவ்வண்ணம் ஆண்டே, தமிழிலக்கணத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினுர். அது முதலே, நம் தமிழ்ப்பாஷையானது, வரிவடிவமுள்ள எழுத்துக்களான் அமையப்பெற்று வழங்கி வருகிறது. அதற்கு முன்னர்,ஒலி வடிவுள்ள வெழுத்துக்களான்மட்டும் நிலவி வந்தது. அதற்குச் சான்று, வடமொழியில் கூறிய வேதத்தை எழுதாக் கிளவி யென்னும் பெயர் புனைந்து கூறுகிருர்கள். அதனுல் வடமொழி ஒரு காலத்தில், வரிவடிவுள்ள வெழுத்துக்களைப் பெறுதிருந்ததுபோலும். பாணினி முனிவர்க்கு வியாகரணத்தைச் சிவபெருமான் அறிவுறுத்திய பின்னரே வரிவடி வெழுத்துக்கள் வெளியாயின. பிறகுதான் வேதத்தை வரிவடி வெழுத்துக்களா னெழுதி, எல்லோரும் இலகுவாகக் கற்கிருர்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிருர்கள்.

நிற்க, அகத்தியனுர்தாம் முதலில் இலக்கணம் செய்தனர் என்றும், அவர் காலத்திற்கு முன்னேயே, தமிழ்த் தெய்வமான குமாரக் கடவுளால் செய்யப்பட்ட இலக்கணம் "குமரம்" என்னும் பெயருடன் இருந்த தென்றும் கூறுகிருர்கள். இக்காலத்து உலவிவரும் இலக்கணங்களில், மிகச் சிறந்து விளங்கும் நூல், தொல்காப்பியமே யாம். இது, தலைச் சங்கத்தார்க்கும் இலக்கணமாக விளங்கி வந்தது. இந்நூற் பெருமைக்காகவே, இந்நூலாசிரியருக்கு, ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியனுர் என்னும் சிறந்த நாமம் வழங்கி வருகின்றது. இத்தொல்காப்பியம், இயற்றமிழ் இலக்கணம் ஒன்றுமே கொண்டுள்ளதாகும். மற்றைய, இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் முதலிய இலக்கணங்களை இவர் செய்யவில்லை என்பது, பனம்பாரனுர் கூறிய சிறப்புப்பாயிரத்தான் விளங்கும்.

" வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிருமுதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுநாடி "

என்ருராகலின்.

பிற்காலத்ததாகிய நன்னூல், சின்னூல், காரிகை, அகப்பொருள் முதலியயாவும், தொல்காப்பியங் கற்கப் புகுவார்க்கு வழி காட்டிகளாக விருக்கின்றன. இத்துணையான தமிழிலக்கணங்களைக் கற்றாலன்றி, தமிழ்ச் செய்யுள்களின் பொருள்களை யறிதல் அசாத்தியமாகும். ஆனது பற்றி இலக்கணம் இலக்கியத்துக்கோர் கருவி யென்றுரைக்கின்றார்கள்.

வேதாந்த சாஸ்திரங் கற்குஞ் சிலர்,

— " தொலைவில்லாச்
சத்தமும் சோதிடமு மென்றாங் கிவைபிதற்றும்
பித்தரில் பேதையா ரில் "

என்று வாயால்மட்டும் சொல்லி, உண்மையில் ஞானமடைந்தார் போன்றபி நயித்து விடுகின்றார்கள். இவர்கள், விஷயந் தெரிதற்காக வசனநடையில் உள்ளவைகளைப்படிக்க ஆரம்பித்தாலும், அதற்கும் ஒரோவிடத்து இலக் கணவாராய்ச்சி வேண்டியதாயிருக்கிறது. எங்ஙனமெனில், "நீ அவ்விட மிருமதி, நான் வருவல்"என்றவிடத்து, மதியென்னும் சொல்லுக்கு, சந்தி ரனோ, மாதமோ, புத்தியோ என்னும் ஐயப்பாடு நிகழ்கின்றது. அந்தச் சொல், முன்னிலை யசையென்று தெரிந்திருக்குமாயின் அவ்வையப்பாடே தோன்றா தொழியும். இன்னும் "சிவஞானபோதம்", "சிவஞான சித்தி யார்" "முதலிய நூல்களைச்செய்த பெரியோர்கள் இலக்கண நூல் கல்லாத வரா? அன்றியும் அத்தகைய நூல்களின் உரையாசிரியரான, சிவஞான சுவாமிகள், இலக்கணம் தெரியாதவரா? என்பதையும், இச்சிவஞான சுவா மிகள் எழுதிய மேற்சொன்ன புஸ்தகங்களின் உரைகளையும் வாசித் தறியவேண்டின், இலக்கணமின்றி யியலுமோ வென்பதையும், நன்கறிந் தார்களாயின் அப்படி நினைக்கமாட்டார்கள். இந்திரனும், பிருகஸ்பதி யால், இவை வழுவுள்ளன, இவை வழுவில்லனவென்று வடமொழி இலக் கணம் மிக்க கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறான். ஆயின் யாவரே யாயினுமாகுக, இலக்கணங் கற்றலே பாஷையின் விருத்திக்கு ஏற்றதாகும்.

இதிகாசபுராண முதலியன வாசிப்போர், இலக்கணத்தானன்றி அவைகளின் மேன்மையை யடையார். கல்லாதார் செய்யுள்களின் பொரு ளாராய்ச்சியில் இடர்ப்படுவர். அவைகளிற் சில ஈண்டுக் காட்டுதும். ஒருவர், வில்லிபாரதத்தில், கிருட்டிணன் தூதுச் சருக்கத்தில், "உமைக்கு நாயகனிர வொழித்தருளினான்" என வருமடியில், "இரவு" என்னும் பதம் காலப் பெயர் என்று இடர்ப்பட்டனர். அவருக்கு, அப்பதம், 'வு' கர விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர் என்று சொன்னால் விளங்கிற்றில்லை. அது, இலக்கண நூலாராய்ச்சி யின்மையே யாம்.

கம்பராமாயணத்தில், " குற்றபாகு கொழிப்பவர் " என்றற் றொடக் கத்துச் செய்யுளில், குற்றபாகு கொழிப்பவர் கோழிப்பன என்னும் சொல்லெச்சமும், திணை மயக்கமும் கலந்து காண்கிறது. அன்றியும் " முல்லையணிந்த முறுவல்", " அமிர்துகு குதலை " என்பனவற்றில்,

அணிந்த, உகு என்பன உவமைச் சொற்கள் என்பதும் புலப்படுகின்றன. இவைகளைத் தெரிதற்கும் இலக்கணம் மிகவும் முக்கியமே.

"வாய்பவளம்", "வாய்ப்பவளம்" ஆகிய இரண்டு பதங்களும் பொருளில் வேறுபடுகின்றன. எங்ஙனமெனில், ஒரு ஒற்றெழுத்தாகிய "ப்" என்பதன்றோ பொருளை வேறு படுத்தியது. முன்னது எழுவாய்த் தொடர். வாயானது பவளம் என்னும் பொருளின்மேற்று. பின்னையது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. வாயாகிய பவளம் என்னும் பொருடரும் உருவகம். இங்ஙனம் ஒரு தொடரில் வந்தவழி, எழுவாய்த் தொடரில் வலிமிகாமையும், பண்புத தொகை வலிமிக்கு வருவதையும் இலக்கணம் தெரியாதார் என்னென்ன பொருள் கொண்டு விடுவார்களென்பதை யாராய்ந்து பார்க்க.

திருக்குறள் முதலியனவற்றின் உரைகளில் உரையாசிரியர்கள் இது ஒட்டு, இது ஆகுபெயர், இது உருவகம், இது அன்மொழித்தொகை, இது தீவகம் என்று மாத்திரம் எழுதிவிட்டிருக்கிறார்களே யொழிய அவைகளை ஆண்டாண்டு விளக்குவதில்லை அஃதவர் குற்றமே யன்று? அவைகளை முன்னரே யறிந்துகொண்டல்லவோ மற்றவைகளை வாசிக்கவேண்டும். மற்ற விஷயங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவதென்றால், எழுதவும் முடியாது. இடமிடந்தராது. ஆகையால் இத்துடன், ஒவ்வொருவரும், ஆவசியகமாய்த் தமிழிலக்கணத்தைப் பயிலவேண்டுமென்றும், இனி நம்மானந்தனுக்கும், இலக்கண சம்பந்தமானவும், இலக்கிய சம்பந்தமானவும் பாஷையை விருத்திசெய்யத் தகுந்த விஷயங்களைத் தானம் செய்வார்களென்றும் எல்லாம் வல்ல ஈசனை யிறைஞ்சுகின்றேன்.

கோ. பாலசுந்தரம், காரியதரிசி,
உபாத்திமைச் சங்கம், பெருங்கட்டூர்.

குறிப்பு:— நமது நண்பர் வரைந்துள்ள இலக்கணத்தைப் பற்றிய விசேஷம் யாவரும் — முக்கியமாய் மாணவர்களும், உபாத்தியாயர்களும் அவசியம் கவனிக்கத்தக்கது. இக்காலத்தில் பாடசாலைகளில் இலக்கணம் மிக்க அலட்சியம் செய்யப்படுவதே நம் அருமைத்தாய்மொழி குன்றிவிடுவதன் காரணமாகும்

நமது நண்பர் வேதாந்தசாத்திரங் கற்கும் சிலர் மொழிவதாக் கூறிய,

"தொலைவிலாச் சத்தமும் சோதிடமு மென்றுங் கிவை பிதற்றும்
பித்தரில் பேதையாரில் "

என்பதைப்பற்றி மட்டும் இரண்டொரு வார்த்தை கூற விரும்புகிறோம்.

கல்வியில், சாதாரண இலக்கண இலக்கியக் கல்விமட்டும் கற்பதாகிய பாஷைக் கல்வி யொன்று — ஆன்மார்த்தக் கல்வி யொன்று. இவற்றில் முன்னைய கல்விமட்டும் கற்பதால் அகங்காரமும் அஞ்ஞானமும் ஒழிவதில்லை. அதற்குமாறாக அகங்காரம் அதிகரித்து ஞானவான்களையும், இவ

னென்ன இலக்கண விலக்கியத்தில் நமக்கிணையா என்று, அவமதிக்கச் செய்கிறது. ஆனதுபற்றி ஞானமடைய முயன்று சாத்திர ஆராய்ச்சி செய்வோர் தாம் வித்வானெனப் பிறரால் மதிக்கப்பட வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு இலக்கண இலக்கியக் கல்வியில் பற்று வைக்கலாகாது. வைத்தால் அது முடிவின்றி அத்துறையிலேயே யிழுத்துச் செல்லும். இதை வற்புறுத்திக் கூறவே அன்னூர்களுக்கு ஆன்றோர் அவ்வாறு கூறினரேயன்றி இலக்கணத்தை அவமதித்துக் கூறியதல்ல. சாத்திர ஆராய்ச்சி செய்வதற்கே (நம் நண்பர் கூறியபடி) இலக்கணம் அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. இலக்கண மறியான் கல்வி ஒருபோதும் கல்வியாகாது. நமது பாடசாலைகளில் நம்மக்களுக்கு இலகக்ணம் போதிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்ய முயல்வோரைத்தான் காணோம். இவ்வளவிற்கும் கல்வி மந்திரியா யிருப்பவர் நம்மவரே. ஆயினும் தமிழ்க்கல்வியின் அபிவிர்த்திக்கு அத்தியாவசியமான இவ்விஷயத்தை அவர்களும் கவனிப்பதில்லை. இது நமது கெட்டகாலமே. ஆண்டவன் எப்போ தருள்புரிவாரோ அறியோம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

ஓர் சந்தோஷச் செய்தி.

ஸ்ரீமான் இராவ் சாஹேப் R. கிருஷ்ணராவ் போன்ஸ்லே

என்ற உத்தம புருடரைப்பற்றிக் கழிந்த நவம்பர்மீ 20உ சென்னை இராஜாங்க கெஜட்டில் வெளியான ஒரு சமாசாரத்தையே நாம் ஓர் சந்தோஷச்செய்தி, என்று கூறுகிறோம். இவர் சென்னை வித்தியா இலாகா பரீக்ஷாதிகாரியின் (Commissioner for Government Examinations) மானேஜராகவிருந்த காலத்தில் தமது தொழிலில் காட்டிய சிரத்தையையும் நன்னெறியையும் நீதியையும் உணர்ந்து துரைத்தனத்தார் மேல் பதவியாகிய உதவி காரியதரிசி வேலைக்கு இவரை உயர்த்தி யிருந்தார்கள். இந்த வேலையில் இவர் காட்டிய திறமையால் திருப்தியடைந்த துரைத்தனத்தார் இப்போது இவருக்கு (ஆக்டிங்) காரியதரிசி பதவியையே யளித்திருக்கிறார்கள் என்று மேற்படி கெஜட்டில் பிரசுரித்திருக்கக் கண்டோம்.

பெருமை யின்மை, சதா பிறர்க்கு நன்மை புரிவதில் விருப்பம், பாரபட்சமின்மை, கருணை நிறைந்த சாந்தம் முதலிய சற்குணங்களே உருவாகவமைந்த ஒருவருடைய தகுதியை யுணர்ந்து கடவுளாயினும் துரைத்தனத்தாராயினும் அவர்க்கு உயர் பதவியோ, புகழோ, செல்வமோ அளித்ததை யறிந்தால் யாவர்க்கும் மனதில் மிக்க சந்தோஷமுண்டாவது இயற்கை. இப்போது இராஜாவில் சென்ற காயம் காரியதரிசிக்குப் பதிலாக இவர் அமர்த்தப்பட்டிருப்பினும், காலக்கிரமத்தில் அந்த வேலை காயமாக வேண்டுமென்றும், இவருக்கு நீண்ட ஆயுளும் தேகாரோக்கியமும் தந்து இன்னும் புகழடையுமாறு அருள்புரியவேண்டு மென்றும் கருணாநிதியாகிய பரம்பொருளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்

ஆனந்தபோதினி.

ஆரிய சித்தாந்தம்.

(குரு.)

"குரு" என்பது அஞ்ஞானாந்தகாரத்தைப் போக்குகிறவர் என்று பொருள் தரும்: "கு" என்பது இருதயகுகை என்றர்த்தமாம். "ரு" ஒழிக்கிறவர் என்று பொருளாம்: அது இருதயமாகிய குகையின் கண்ணுள்ள அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தை நீக்குகிறவர் என்ற பொருளில் கலந்து நின்றது. அஞ்ஞான இருளை நீக்குகிறவர் எனவே மெய்ஞ்ஞான ஒளியை அளிப்பவர் என்பது தானே யமையும். ஏனெனில் இருளற்ற இடமே ஒளியாவதும், ஒளியற்ற இடமே இருளாவது மாதலால் என்க. இதனால் "குரு" என்பவர் மனதின் கண்ணுள்ள இருளை நீக்கி மெய்ஞ்ஞான ஒளியை அளிப்பவராம். மெய்ஞ்ஞானம் பரப்பிரமத்தினுடைய சரீரமாம். பிரமத்துக்கு வேறு சரீரமில்லை. அகண்டஞானமே பிரம்மத்தின் சொரூபமென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. அது சத்து சித்து ஆனந்தமென்கிற முப்பகுதியா யுள்ளது. ஆயினு மொன்றுக்கொன்று வேறுபட்டதல்ல. எங்ஙன மெனின், "சத்து" என்பது உண்மை, நித்தியமெனப் பொருள் படும். "சித்து" என்பது ஞானமாம். ஆனந்த மென்பது அவற்றாலாகிய குணமாம். சித்து என்கிற ஞானமே நித்தியமாயுள்ளது. அழிவற்றது. குறைவில்லாதது. தளராதது. அதுவே யானந்த மயமானது. இதனால் ஞானமென்ப தொன்றே முத்திறத்தாய்க் கூறப்படுவதன்றித் தனித்தனியாய் வேறுபட்டுளதல்ல. இதுபற்றியே பிரமத்தைச் சத்துச்சித்தானந்த சொரூபி யென்று கூறுவது. இந்த ஞானத்துக்கு வேறுபட்டன வெல்லாம் அசத்தென்று கூறப்படும். அதாவது அநித்தியம், அழிவுள்ளது என்பது. சத்து அசத்தென்பவற்றின் இயல்பை யுணர்வதே ஞானமாம்.

ஞானமே பிரமத்தின் சொரூபமானால் அதனை யிருளாகிய மாயாகாரிய கருவிகளைக்கொண்டு காண்பது கூடாது. ஏனெனில் இருளும் ஒளியும் போல் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டு நிற்பது. இருளுள்ள இடத்தில் ஒளி நில்லாது, ஒளியுள்ள இடத்தில் இருள் நில்லாது. ஒளிமயமான மெய்ஞ்ஞானத்தை ஒளியினாலேயே யறியவேண்டும். இருதயகமலத்தில் பந்தத்தினால் சிற்றறிவனான ஆன்மா பரமான்மாவைக் காணமுடியவில்லை. இருதயம் சுத்தமானால் அது ஒளியுள்ளதாகும். அப்போது ஆன்மா தன்னை யுணர்ந்து பின் தலைவனாகிய பிரமத்தை அறியும். அறியவே அந்த மெய்ஞ்ஞானாக்கினியினால் பந்தம் தகிக்கப்பட்டு ஆன்மா பேரொளியான பிரமத்தொடு கலந்து மோட்சமென்னு மீளாநிலைமையை அடைந்துவிடும். இதற்காகவே முன்பு கூறிவந்த வாணாசிரமங்களும் அவற்றினா லியற்றப்படுங் கன்மங்களும் விதிக்கப்பட்டன. இவற்றை யெல்லாம் ஒருவன் எத்தனை நூல்களைக் கற்றாலும் அறியமாட்டான். ஏனென்றால் சிற்றறிவனாகிய ஜீவன் ஒருவன் உணர்த்த உணரும் வன்மையை இயல்பாகவுடையவனே யன்றித் தானே யுணர்ந்துகொள்ளு மியல்புள்ளவனல்ல. உலகத்தில்

ஒருவன் செய்ததைப்பார்த்து அல்லது கேட்டு மற்றொருவன் அதுபோலச் செய்வது சுபாவம். அற்ப காரியங்கள்கூட ஒருவனாற் சுயமாகவே யறிய முடியாது. எல்லாம் ஒருவனைக் கேட்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது ஜீவான்மாவி னியற்கையாதலால் அதனை மாற்ற முடியாது. ஒருவன் தானே யுணர்ந்துகொண்டானென்றால், அது முன் ஜன்மத்தின தொடர் பாகும். எல்லாவற்றுக்கும் குருவுபதேசம் வேண்டும். அறிவு என்ப தெல்லாம் பிரமத்தினுக்குரியதே யாதலால் எந்த அறிவை ஒருவன் போதித்தாலும் அவன் குரு எனப்படுவான். அக்குரு சகலகலைகளையும் குரு முகத்தா லோதி யுணர்ந்தவரும், சத்து அசத்துக்களின் தன்மை யுணர்ந்த வரும், அதனால் மெய்ஞ்ஞானம் வாய்க்கப் பெற்றவரும், மெய்ஞ்ஞானத்தி னால் பிரமானுசந்தானம் செய்து நிஷ்டை கூடினவரும், ஐம்புலன்களையும் வென்றவரும், ஆசையற்றவரும், நிர்மலச்சித்தமுடையவரும், காலதேச வேறுபாட்டால் மனநிலைத் தளராதவருமா யிருத்தல் வேண்டும். இத் தன்மை யுடையவரது உபதேசம் பசுமரத்தாணிபோலச் சீடன் மனத்தில் உறுதியாய் நிலைபெற்று மோட்சானந்த மயமாக்கும்.

குருவைச் சீடன் தெய்வமாகவும் பிதாவாகவும் பாவித்துச் சோம்ப லில்லாமல் அவரிட்ட பணிவிடைகளைச் செய்யவேண்டும். அப்படி யிருந் தால் குரு சீடனைத் தமது புத்திரனாகப் பாவித்து யாவற்றையும் போதிப் பார். பூர்வகாலத்தில் கல்வி ஞானமுடையவன் தன் குருவின் பேரைப் பிரசித்தம் செய்து தனது கீர்த்தியைப் பரவச் செய்வன். குருவின் பேரைக் கூறாதவனை ஒருவரு மதிக்கமாட்டார்கள். ஒரு வித்துவானை நோக்கி மற்றவர்கள், நீ யாரிடம் கல்வி கற்றாயென்று வினவுவார்கள். பிர சித்திபெற்ற குருவின் பேரை அவன் சொன்னால் எல்லாரும் அவனுக்கு மரி யாதைசெய்து அவனை வித்துவானென்று ஒப்புக்கொள்வார்கள். குரு வறியாதவனை ஒரு அற்பன்கூட மதியான். சீடனது பெருமை யெல்லாம் குருவைப்பற்றியே நின்றது. ஆதலால் சீடன் குருவைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபாடு புரிந்து கல்விகற்க வேண்டியதா யிருந்தது.

பூர்வகாலத்தில் குருமார்கள் பொருளிலாசை யற்றவர்களா யிருந்தார் கள். ஆதலால் அவர்கள் சீடரிடத்தில் பொருள்களை யெதிர் பார்க்க வில்லை. இவ்விஷயத்தில் நாம் அந்தணர்களையே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்தணர்களிடத்திலேயே சகலகலைகளும் ஞானமும் நிறைந் திருந்தன. பிராமணர்களும் க்ஷத்திரிய வைசியர்களும் தத்தம் புத்திரர் களைக் குருவிடம் கல்வி கற்கும்படி விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். உபனயனம் செய்தவுடனே இப்படிச் செய்யப்படும். அக்காலம் அதிக பால்யமாதலால் கல்வி கற்பதில் புத்தி நன்றாய்ப்பதியும். பொருளில் ஆசையில்லாத குருமார்கள் தம் சீடருடைய ஒழுக்கம் குணம் பணிவிடை இவைகளையே பெரிதாகமதித்து அவருக்கு வேதாதி கலைகளைப் போதிப் பார்கள். காரியங்களினாலும் சற்பாத்திரங்களில் யாசிப்பதினாலும் குரு

மார்கள் போஜனக் கவலையற்றிருப்பார்கள். அரசர்களும் அவர்களுக்குக் குறைவில்லாமற் கொடுப்பார்கள். இதனால் வேதாதி கலைகளில் வல்ல அந்தணர்களுக்குப் பொருள்தேடவேண்டு மென்கிற அவசியமில்லை. அதனால் அவர்கள் சீடர்களிடத்தில் பொருளை யெதிர்பார்க்கவில்லை. இதுபற்றிச் சீடர்களிடத்தில் குருமார்களுக்கு சர்வாதிகாரமுண்டு. தம திஷ்டம்போல் நடத்துவார்கள். சீடர்கள் நெறிதவறாமல் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைத்திருக்கச் செய்வார்கள். சீடர்களும் உணவுக்குக் கவலைப்பட வேண்டுவதில்லை. ஏனென்றால் பிரமசாரிகளுக்கும் சந்நியாசிகளுக்கும் அவசியம் பிக்ஷையிட வேண்டுமென்கிற கட்டாய விதியுள்ளது. அதிதி யாராதனையுஞ் சிறப்பிக்கப்பட்டது. இவ்விரண்டு தர்மங்களும் அநாதியாகவே நமது தேசத்தில் நிலைபெற்றுள்ளன. இதனால் பிரமசாரிகளாகிய வித்தியார்த்திகள் கவலையற்றுக் குருவின் பணிவிடைகளைச் சோர்வின்றிச் செய்து ஞான சித்தியை யடைந்தார்கள். சூத்திரர்களும் பிராமணர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து ஞானத்தை யடைந்தார்கள். எப்பொழுதும் குருவின் சந்நிதானத்திலேயே யிருக்கவேண்டி யிருந்ததனால், அந்த வித்தியார்த்திகளுக்கு உலக வியாபாரத்தில் சித்தம் செலுத்த அவகாசமில்லை. இளம் பெண்களுடன் சம்பாஷிக்கவும் நேராது. ஊர் வம்புகளைக் கேட்கவும் சமயமகப்படாது. குரு பணிவிடைகளைச் செய்யவும், கலைகளை யாராயவுமே யவர்களுடைய காலம் செல்லும். குரு பணிவிடை யொன்றே சகலகலை ஞானங்களையுந்தரும். இவ்வாறு குரு சந்நிதியில் வசிப்பதற்குத் தான் குருகுலவாசமென்று நூல்கள் கூறும். ஸ்ரீகண்ணபிரான் கூடக் குருகுலவாசம் செய்து சகல கலைகளையு மோதியுணர்ந்தாரென்று பாரதம் பாகவதம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. துருபதன் முதலிய அரசர்களும் குருகுல வாசத்திலிருந்து சகலகலைகளையும் கற்றுணர்ந்தார்களென்று தெரியவருகிறது. குருபணிவிடை செய்து செருக்கில்லாமல் அவரை யாராதித்தவர்களே மஹா ஞானிகளாய்த் தவசித்தியும் ஞான சித்தியும் பெற்றவர்களாம். எந்தச் சீடன் வெறுப்பின்றிச் செய்யும் பணிவிடைகளினாலும் வழிபாட்டினாலும் குருவை மகிழச்செய்கிறானோ அந்தச் சீடன் ஒன்றையும் ஓதாதவனா யிருந்தாலும் சகல ஞானங்களினாலும் நிரம்பின மஹாத்மாவாவான். இத்தனை காலம் குருகுலவாசம் பண்ணவேண்டுமென்கிற வரையில்லை. எப்பொழுது குருவுக்குச் சீடனிடத்தில் மகிழ்ச்சி யுண்டாகிறதோ அப்போதே அவனுக்குச் சகலகலா ஞானங்களு முண்டாய்விடும். இதுகாரணம்பற்றியே அநேக மஹாத்மாக்கள் குருபணிவிடைகளிலே மனமகிழ்ந்து தவறுதலின்றி நடந்து வந்தார்கள். இதைப்பற்றி ஒரு இதிகாசமுண்டு.

பூர்வகாலத்தில் அபோத தௌமியர் என்று ஒரு மஹரிஷி யிருந்தார். அவருக்கு ஆருணி, உபமன்யு, பைதர் என்று மூன்று சிஷ்யர்களிருந்தார்கள். அவர்கள் குருகுலவாசம் செய்து குரு பணிவிடைகளைச் செய்வதிலேயே விருப்பமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். இவர்களுடைய குரு பக்தி

யைப் பரிக்ஷித்து அவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்யக்கருதிய அபோத தௌமியர் ஆருணியை அழைத்து நமது வயலின் மடையை அடைத்துவா வென்று கட்டளையிட்டார். ஆருணி சென்று மடையை எவ்வாறு அடைத்தும் அது அடைபடவில்லை. ஆருணி இதற்கென்ன செய்வதென்று சற்று யோசித்துப் பின் அந்தமடையில் தான் படுத்துக்கொண்டான். மடை கட்டுப்பட்டது. இவ்வாறு இரண்டு மூன்று தினங்கள் சென்றன. குரு மற்றவரை நோக்கி ஆருணி யெங்கே என்று வினவினார். அவன் தமது கட்டளையின்படி வயல்மடையை அடைக்கச்சென்றானென்றார்கள். அப்படியானால் அவனைப் பார்ப்போம் வாருங்கள் என்று அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வயலின் கிட்டப்போய்க் குழந்தாய் ஆருணி! எங்கேயிருக்கிறாய் வா என்று அழைத்தார். அவன் மடையை உடைத்துக் கொண்டு வந்து குருவை வணங்கி, மடை அடைபடாமையால் நானே மடையிற் படுத்து அடைத்துக்கொண் டிருந்தேன். தமது சப்தம் கேட்டதும் இதோ வந்துவிட்டேன் என்றான். குரு மகிழ்ந்து நீ மடையை உடைத்துக்கொண்டு கிளம்பி வந்ததனால் உனக்கு உத்தாலகன் என்ற பெயர் உலகத்திற் பிரசித்தி பெறக்கடவது. உனக்கு சகல வேதங்களும் சுயமாகவே பிரகாசிக்கும். இனி நீ விரும்பின விடத்துக்குப் போகலாமென்று விடை கொடுத்தார். உத்தாலகனென்றால் உடைத்துக்கொண்டு வந்தவன் என்று பொருள். (தொடரும்)

சிவானந்தசாகர யோகீஸ்வரர்.

சுக்கிரீவ ஆக்ஞை.

சுக்கிரீவ ஆக்ஞை என்பது நமது நாட்டில் வழங்கப்பெற்று வரும் பழமொழிகளுள் ஒன்று. ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி ஒருவர் மற்றொருவருக்கு உத்தரவிட்டாலோ அல்லது அவரைக் கேட்டுக் கொண்டாலோ அவ்வாறு உத்தரவிடப்பட்ட அல்லது கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டவர், அக்காரியத்தை உடனே செய்யத்தவறின், அன்னவரை நோக்கி "என் நமது உத்தரவை அல்லது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றவில்லை என்கிற கேள்வி நிகழும்போது "இதென்ன சுக்கிரீவ ஆக்ஞை' போலிருக்கிறதே" என்னும் மறுமொழி சில சந்தர்ப்பங்களில் பிறப்பது உண்டு. இதனைச் சிறிது பரியாலோசித்து, இதனால் நமது தாய் நாட்டை எவ்விதம் முன்னேற்றத்திற்குக் கொண்டுவரக்கூடுமோ அந்த உபாயத்தையறிவோமாக.

சுக்கிரீவன் வானரேந்திரனாகிய வாலியின் தம்பி. வாலியோ அறிவு, ஆற்றல், தெய்வ நம்பகம் முதலிய சிறந்த குணங்கள் பொருந்தப் பெற்றவன். ஆகிலும் அகங்காரத்திற்கு இடங்கொடுத்தான். அக்காரணத்தால் அவ்வுயர்ந்த குணங்கள் அவனுக்கு வேண்டுஞ் சமயத்திற் பயன்படாதொழிந்தன. அவ்வாலி, சுக்கிரீவன் விஷயத்தில் "ஐயோ! இவன்

இளையவன்றானே; பெருந்தவறொன்றுஞ் செய்துவிட வில்லையே! நமது நாட்டாரின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தன்றோ அரசுபுரிய உட்பட்டான்; இப்போது அச்செய்கையையும் தப்பிதமென்றே ஒத்துக்கொண்டு நம்மையே சரணாகதி யடைந்தனனே; அவனுக்கு நம்மினும் உத்கிருஷ்டமான உதவி வேறெவர்?" என்பவையாதிய நியாய நெறிகளை யொரு சிறிதும் கவனியாது, அவன் மனைவியையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டு, 'இடங் கொடுத்தால் மடம்பிடுங்குவான்' என்றெண்ணிச், 'சிட்டுக் குருவியின்மீது இராமபாணந் தொடுத்தது' போல அவனைத் தொந்தரைக்குட்படுத்தினான். இது தனது பராக்கிரமத்துக்கே இழிவு என்பதையும் புறக்கணித்தான்.

இவ்வண்ணந் தன் உயிர்க்கு இறுதி தேடப்புகுந்த அண்ணனை "உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி"க்கு நிகரெனக் கருதி, சுக்கிரீவன் தனக்குத் தக்கதுணை சிக்குமட்டும் பக்குவமாகப் பதுங்கி யிருந்தான். சுக்கிரீவனும் சாமானியன் அன்று. உத்தம குணங்களும், உயர்ந்த நடையும் உள்ளவன். அரச தருமம் அனைத்தும் உணர்ந்தவன் "........அரசும், இல் வாழ்வா ரில்வழி யில்" ஆதலின், அதற்குப் பழுது நேராதபடி குடிகளைப் பெருக்கி அவர்களுக்குத் தன்னிடம் பூரணநம்பிக்கை யுண்டாகத்தக்க வழிகளை மேற்கொண்டு வந்தான். பால் தொட்டுப் பால் கறப்பதுபோலத் தன் பிரஜைகளிடம் அன்புகாட்டி அன்பு பெற்று வந்தான். இதனால் அவனிடமிருந்த சேனைகள் எழுபத்திரண்டு வெள்ளமும் அவன் மேற் பிரியங்கொண்டு அவன் சொற்படி நடக்க நேர்ந்தது. நிற்க,

கவலைக்கடலைக் கடக்கும்பொருட்டு, கண்ணியமானதோர் புணையாகிற துணையை நாடித்திரியும் சுக்கிரீவன்முன், இணையேற்றமிலாக் குணநிதியாகிய ஸ்ரீராமபிரான் தோன்றினன். மெய்யன்பர்க்கு இடர் நேர்ந்தபோது, உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோன்று உதவ எங்கும் நிறைந்த ஐயன் எதிர்ப்படாமல் இருப்பனோ? "உடுத்த பெருந்திசை யனைத்தும் ஒலிகொள்ள உறுதுயரால், அடுத்த பெருந்தனி மூலத்தரும் பரமே! பரமே!! என், றெடுத்து", கரிராஜனொருவன் அழைத்தபோது, அபயாஸ்தத்தை அவன்மீது வைத்து "ஏன் அப்பா! இப்படிக் கூவுகின்றாய்? நான் தூரத்தில் இருப்பதாக நினைத்துவிட்டாயோ? தற்போதமற்ற அன்பர்களிடமே சதா குடிகொண்டிருப்பவன் யான் என்பதை மறந்தனைபோலும்; மார்ச்சால நியாயத்தால் வழிபடுவோரையும், பெற்றதாயினும் பற்று மேற்கொண்டு, இரக்ஷிப்பவனன்றோ?" என்றருளிய பரமபுருஷன், நமது சுக்கிரீவன் சஞ்சலத்தைத் தீயிலிட்ட பஞ்சுபோலாக்க ஸ்ரீராமபிரானாகத் தோன்றினான்.

பண்டிதோத்தமரான மாருதியால் சுக்கிரீவன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய குணாதிசயங்களை நன்கறிந்து, பிரியா நட்பைப் பிரியமாய்ப்பெற்று, பகைவனை வென்று சுகக்கடலி லாழ்ந்தான். பிறகு,

சுக்கிரீவன் தனக்கு மந்திரியாக மாருதியையும், பகைவரைத் தடுக்க வல்லதும், நட்பினரை ஆதரிக்க வல்லதுமாய், வற்றாத நீரையும், வெளிப் பிரதேசத்தையும், செழுமைவாய்ந்த பெருத்த மலைகளையும், அடர்ந்த வனங்களையும் கொண்ட கிஷ்கிந்தையை நாடாகவும் கொண்டு, ஊக்கமும் உற்சாகமும் உள்ள சேனா வீரர்களையும், ஐக்யமும் அன்பும் தழைத்த குடி மக்களையும் துணையாகப்பெற்று, செய்தொழிலில் அசட்டையா யிருத்தல் அளவறியாது செய்தல், பொருந்தாதவற்றை மேற்கொள்ளல் முதலிய விலக்குகளை யனுசரித்து, காருண்யத்துடன் நடந்து வந்தபடியால் அவனுடைய கட்டளையை அவனது குடி ஜனங்கள் 'இராஜாவக்கட்டளை' போல் தழுவி, சிறிதும் வழாது கீழ்ப்படிந்து வந்தனர். அக்கட்டளை உலகுள்ளளவும் நின்று நிலவ 'சுக்கிரீவ ஆக்ஞை' என்று வழங்கி வருகிறது. இத்தகைய கட்டளை, ஒற்றுமையோடு கூடிய கட்டுப்பாட்டைப் பலப்படுத்துகின்றது. இதற்குத் தலைவனுக்கும் பிறர்க்கும் இருக்கவேண்டிய பரஸ்பரோக்தமான அன்புதான் காரணம். உயிர் நிலையே அன்பின் வழியதாதலின், அந்த அன்பு எங்கு வளர்ந்து வருகிறதோ அங்கு சித்திக்காத விவகாரம் ஒன்றுமே யில்லை.

ஆகவே, ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் இத்தகைய அன்பானது தோஷரகிதமாகப் பரவி, பெரியோர் கட்டளைக்குச் சிறியோர் கீழ்ப்படிந்து நடந்துவரின், ஒற்றுமை பலத்து, சுதந்தரத்வம் தானே உண்டாகி விடும். குடும்பத்திலுள்ள பெரியோர், இந்த நோக்கத்தை யுட்கொண்டு, தம்மைப் பின்பற்றி யுள்ளவர்களை வேண்டிய உபாங்கங்களுடன் சீர்திருத்தி வந்தால் எல்லா நன்மையும் தன்னிடையே கைகூடும்.

ம. இராஜகோபால பிள்ளை,
கோமளேசுவரன் பேட்டை.

பகவத்கீதை வசனம்.

(189-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

(பகவான் பிரம்மப் பிரளயத்தைப்பற்றி இன்னும் விவரமாய்க் கூறுகிறார்.)

ஏ பார்த்த! அப்பிரம்மாவிற்குப் பகல் வந்தால் அவ்வியத்தத்தினின்றும் (காணும்படி புலப்படும் பிரபஞ்சமுதலிய) இந்த வியத்தங்களெல்லாம் உண்டாகின்றன. பிரம்மாவிற்கு இரவுவரின் தோன்றிய அனைத்தும் அவ்வியத்தத்தில் பிரளயமாய் விடுகின்றன.

[அவ்வியத்தம் = தெரியும்படி தோன்றாமலிருப்பது. அதாவது வெளிப்படாது மறைந்திருத்தல் — வியத்தம் = காணும்படி வெளிப்படுதல்.]

முன் கற்பத்திலுள்ள பிராணிக்கூட்டங்களே உத்தரோத்தர கற்பத்திலு முண்டாகின்றன. அவை பிரம்மாவின் பகற்காலந் தோன்றி இரவிற்

குள் இலயமாகின்றன. ஆன்மஞானமின்றிய அஞ்ஞானிகளால் செய்யப்படும் கர்மங்கள், எவ்வளவு காலமாயினும் போகத்தைக் கொடுத்துப் புசிக்கச் செய்யாமல் நாசமாகா. ("எஞ்சிய பிராரப்தத்தின் வினை யனுபவித்தே தீரும்" — கைவல்யம்) ஆதலின் முன் கற்பத்திலுள்ள பிராணிகளே பின் கற்பத்தில் தோன்றுகின்றனவன்றி புதிது புதிதாய்ப் பிராணிகளின் தோற்ற முண்டாகாது.

[இதுவே வேதாந்த சித்தாந்தத்திற்கு உடன் பாடாம். சூரியன், அண்டங்கள் முதலிய யாவற்றையும் முன்னுள்ளவாறே பின் கற்பத்திலும் பரமேசுவரன் சிருட்டித்தான் என்று சுருதி கூறுகிறது.

பிரளயத்தில், மெழுகுருண்டையில் தங்கரேணுக்கள் அடங்கி மறைந்திருப்பதுபோல், சீவன்கள் மாயையில் மறைந் திருக்கின்றன வென்றும், தயாநிதியாகிய பகவான் அசீவர்கள் அஞ்ஞானத்தை நீக்கிக்கொண்டு தம்மை வந்தடையும் பொருட்டுக் கருணையோடு அவர்களுக்குத் தநுகரண புவனபோகங்களை யளிக்கின்றார் என்றும் சுருதி கூறுகிறது.

பிரம்ம உலகமீறாகிய கதிகளனைத்தும் காரியமேயாகும். கற்பிதமான சர்வ உலகங்களிலும் அந்தரியாமியாயுள்ள சச்சிதானந்த சொரூபமே யாவற்றிற்கும் காரணமாம். எதை யடைந்தோர் மீண்டும் பிறப்பதில்லையோ, அச்சத்தா வடிவ சச்சிதானந்த சொரூபமே எனது வடிவமாம் என்று பகவான் அருளினார். எந்த அதிகாரிக்கு ஈசுவரனிடத்திலும் குருவினிடத்திலும் அநந்நிய பக்தியுளதோ அவனுக்குச் சகல சாத்திர அர்த்தங்களும் எளிதில் புலப்படும். அப்பக்தியில்லார்க்குப் புலப்படாது. ஆதலின் ஞானமடைய விரும்புவோர்க்கு பக்தி அவசியம் வேண்டியதாகும்.]

(இப்போது பகவான் முன்புகூறிய பக்தியோகமே பரகதி யடைதற்குரிய உபாயமாகுமென்று அருளிச் செய்கின்றார்.)

ஏ பார்த்த! எல்லாப் பூதங்களும் எந்தப் புருஷனிடம் அடங்குகின்றனவோ, சர்வபூதங்களிலும் அந்தரியாமியாய் வியாபித்துள்ள பரம புருஷன் எவனோ, அத்தகைய பரமாத்மாவாகிய என்னை அடைதற்குரிய மார்க்கம் அநந்நிய பக்தியே யாகும். (அநந்நியபக்தி = வேறெவ்வித சிந்தனையுமில்லாது தைலதாரைபோல் சதா ஈசுவரனையே அன்போடு சிந்தித்தல்.)

— அர்ச்சுனன்:—"பகவான்! எத்தகைய நிலைமையான காலம் வரும்போது மரணமடைந்தோர் மறுபடி பிறப்பதில்லையோ, அப்படி வாரா நிற்குங் காலத்தை அடியேனறியுமாறு கூறி யருளல் வேண்டும்" என்றான்.

(இப்போது பகவான் தேவயான மார்க்கமும் பிதுருயான மார்க்கமும் அருளிச் செய்கின்றார்.)

ஏ அர்ச்சுன! எந்த மார்க்கத்தில் சோதி சொரூபமான அக்கினியும் பகலும், சுக்கிலபட்சமும் பொருந்துகின்ற ஆறுமாதங்களாகிய உத்தரா

யணம் உள்ளதோ, அதுவே தேவயான மார்க்கமாகும். அக்காலத்தில் மரிக்கும் சகுணப்பிரம்மோபாசகர்கள் மீண்டும் பிறப்பை யடையார்கள்.

(இவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட அக்கினி, பகல், சுக்கிலபக்ஷம், உத்தராயணம் முதலியவற்றின் அபிமான தேவதைகளால் அந்தந்த உலகங்களுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டுக் கடைசியில் பிரம்மலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகப்படுவர். ஆங்கு அவர்கள் இரண்யகர்ப்பரூபமான சகுணப்பிரம்மத்தை யடைந்து, அதன் மூலமாய் நிர்க்குணப் பிரம்மத்தை யடைவர்.)

எந்த மார்க்கத்தில் தூமமும், கறுப்பாகிய இரவும், கிருஷ்ணபட்சமும், ஆறுமாதங்களாகிய தக்ஷிணாயனமும் உளதோ, அதுவே பிதுருயான மார்க்க மெனப்படும். அக்காலத்தில் மரிப்போர் மீண்டும் உலகில் சனிப்பர். இம்மார்க்கத்தில் செல்வோர் புண்ணியகர்மம் பாபகர்மம், இவை இரண்டும் கலந்தமிசிர கர்மம், ஆகிய மூன்று கர்மங்களை யுடையோர். இவர்கள் தூமம், இருளாகிய இரவுகாலம், கிருஷ்ணபட்சம், தக்ஷிணாயனம் ஆகியவற்றின் அபிமான தேவதைகளால் அந்தந்த உலகங்களை யடைந்து முடிவில் சந்திரனுலகத்தை யடைவர். அங்கு பாபகர்மம், புண்ணியகர்மம் ஆகிய இரண்டின் பலன்களையும் பொசித்த பின்னர், மிசிரகர்ம பலத்தை யனுபவிக்கப் பூமியில் மறுபடி சனிப்பர். (இருளாகிய இரவுகாலத்தின் அபிமான தேவதையே காலன்.)

உத்தராயணம் தக்ஷிணாயனங்களில் உத்தராயணமே உத்கிருஷ்டமானதாகும். இதில் மரித்துப் பிரம்மலோகம் செல்பவர்களில் சகுணப்பிரம்ம உபாசகாகளாகிய யோகிகள் மீண்டும் பிறவார்கள். ஏனையோர் மட்டும் மீண்டும் சனிபபர். ஆனால் தக்ஷிணாயனத்தில் மரித்துச் செல்வோர் அனைவரும் மீண்டும் பிறவியை யடைவாாகள்.)

(இப்போது பகவான் தியானயோகத்தில் அதிகாரிக்குச சிரத்தையை யுண்டாக்கும் பொருட்டு அதன் விசேஷத்தைக் கூறுகின்றார்.)

ஏ பார்த்த! இத்தேவயான மார்க்கம் என்ற சுக்லபக்ஷ (உத்தராயண) மார்க்கம் கிரம முத்தியையே தருவதாகும். பிதுருயான மார்க்கம் என்ற கிருஷ்ணபக்ஷ (தக்ஷிணாயன) மார்க்கம் பிறவியையே தரும் என்னும் இந்த இரண்டு மார்க்கஙகளையும் உணர்நத சகுணப் பிரம்மத்தியானபரில் ஒருவரும் மயக்கத்தை யடையார்கள்.

ஏ அர்ச்சுன! அசசகுணப் பிரம்மத்தியானம் புனராவிர்த்தி யில்லாத பலத்தையே தருவதாகும. ஆதலின் நீயும் அந்தச் சகுணப் பிரம்மத்தியான யோகத்தையே செய்வாயாக.

இருக்காதி வேதங்களை அத்தியயனம் செய்கிறவனும், அசுவமேதாதி யாக எக்கியங்களைச் செய்பவனும், சாந்திராயணம் முதலிய விரதங்களைக் கிரமப்படி யனுட்டிப்பவனும், இடம் காலமறிந்து சத்பாத்திரங்களுக்கு

உத்தம தானங்களைச் செய்கிறவனும் எந்த புண்ணிய பலன்களை யடைவார்களென்று சாத்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ அப்புண்ணிய பலன்களை யெல்லாம் தியானயோகி அதிக்கிரமணம் செய்து (கடந்து சென்று) யாவற்றிலும் மேலான மோக்ஷத்தை யடைவான்.

[பாபகர்மம் புண்ணியகர்மம் ஆகிய இவற்றின் பலன்களை யனுபவித்த பின் சந்திரமண்டலத்தில் இருக்கும் ஆன்மாவிற்கு மிசிரகர்மம் (பாபம் புண்ணிய மிரண்டும் கலந்தது) ஒன்றே அனுபவிக்க வேண்டிய மீதியா யிருக்கிறது. ஆவரணம் அச்கர்மத்தை ஆன்மாவோடு பொருத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பசைபோலிருக்கிறது. ஆன்மா மறுபடி உலகில் சனிக்கவேண்டிய காலம் வரும்போது அதன் மிச்ரம கன்ம பலன் மழை அல்லது பனித்துளியின் வழியாய்ப் பூமியிலிறங்குகிறது. பிறகு அது ஜலமாகவோ, அல்லது அது சேர்ந்து உற்பத்தியான தானியம், பழம், ஔடதம் முதலியவற்றில் ஒன்றின் உருவமாகவோ, அந்த ஆன்மா எத்தந்தைக்கு சனிக்கவேண்டுமோ அந்த ஆடவனுடைய தேகத்தில் பிரவேசித்து இரத்தமாய் மாறிய பிறகு சுக்கிலமாகி, அதன்பிறகு தாயின் கருப்பத்தில் போய்ச் சேர்கிறது. அங்கு அது தாயின் சுரோணிதத்தோடு கலந்து தேகமாய், அதாவது குழந்தை யுருவமாய் மாறுகிறது. ஆன்மா முன்செய்த கர்மங்களின் பலமே இத்தேகமாய் உற்பத்தியாகிறது. இக்கர்மங்களை யொருவன் மனம், வாக்கு, காயம் என்ற திரிகரணங்களாலேயே செய்கிறான்: ஆகையால் இவன் செய்த கர்மங்களின் பலனுக்குத் தக்க தேகமே இவனுக்கு அமைக்கப்படுகிறது. அதன்படியே அழகிய தேகமோ, குரூபியானதோ, முடமானதோ, குருடானதோ அமைகிறது. மனமும், வாக்கும் சிலர்க்கு நல்லவையாகவும், சிலர்க்குக் கெட்டவையாகவும் இயற்கையிலேயே அமைவதற்கு இதுவே காரணம். உலகில் சிலர் இயற்கையிலேயே சீவகாருண்யமும் இரக்கமும் பொருந்திய மனமுடையவர்களாகவும், உண்மையும் இனியமொழியுமே பேசுபவர்களாகவும், சிலர் கடின சித்தமும் கொடுமையும் கெட்ட எண்ணங்களும் நிறைந்த மனமுடையவர்களாகவும் பொய்யும் கெட்ட வார்த்தைகளும் பேசுபவர்களாகவும் இருப்பதைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் காண்கிறோம். இவ்வாறு கர்மபலனே தேகமாயமைந்திருப்பதால் கர்மபலன்களை யனுபவித்து முடிந்தபின் ஒரு விநாடி கூடத் தேகம் நில்லாது.

" வினைப்போக மேயொரு தேகங் கண்டாய் வினைதா னொழிந்தால்
தினைப்போ தளவு நில்லாது கண்டாய் சிவன்பாத நினை
* * * * * * "

என்றனர் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வராகிய பட்டினத்தடிகள்.

தாயின் கற்பத்தில் குழந்தையின் தேகம் பூரண உருவமடைந்தபின் கபாலத்திலுள்ள உச்சித்துவார வழியாய் தேகத்திற்குள் வந்து சேருகிறது. சந்திர மண்டலத்திலுள்ள ஆன்மாவின் மிசிரம கர்மபலன் அதை

விட்டுப் பிரிந்தபின், பூமியில் சனிக்குமட்டும் அந்த ஆன்மாவிற்குத் தன்னைப்பற்றிய முன்பின் விஷயங்கள் யாவும் தெரியுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.]

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

(தொடரும்) சீடன்.

உண்மையைக் காணலாகாதாம்.

என்? கண்டால் அது காண்போர்க்குத் தன்னிடம் பிரிய முண்டாகச் செய்யும். விஷயம் என்னவெனில் நம்மிடம் எஞ்சியிருந்த ஆனந்த போதினி சஞ்சிகைகளில் சிலவற்றை மாதிரிப் பிரதியாகப் பலர்க்கு அனுப்பினோம். அவ்வாறு அனுப்பப்பட்டவர்களில் கிருஸ்துவர்கள் சிலர் தமக்கு வந்ததை வாபீஸ் செய்துவிட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவர் "நான் காதோலிக் கிருஸ்துவனானதால் அஞ்ஞானிகளின் பத்திரிகை யெனக்கு அவசியமில்லை" என்றும், ஒருவர் "நான் ஞானமார்க்கமாகிய கிருஸ்து மதத்தை யனுசரிப்பவன். அஞ்ஞான மதவிஷயங்களைப் பிரசுரிக்கும் பத்திரிகையைத் தாங்கள் எனக்கனுப்பியது மிக்க வியப்பே. இனி யனுப்பவேண்டாம்" என்றும், இன்னொருவர் அத்தகைய விஷயங்களை மட்டும் எழுதுவதோடு நில்லாமல் "தங்களைப் போன்ற அறிவாளி மெய்ஞ்ஞான மார்க்கமாகிய கிருஸ்து மார்க்கத்தில் சேராமல் இன்னும் அஞ்ஞானத்தில் அமிழ்ந் திருப்பதற்காக விசனிக்கிறோம்" என்றும் கடிதங்கள் வரைந்திருக்கிறார்கள்.

நம் நாட்டிலுள்ள சகல மதஸ்தர்களும் நம் ஆனந்தனை வரவழைத்து அதை யாதரித்து வருகின்றனர். கிருஸ்தவர்களில் குறுகிய மதியுடையோர் இம்மாதிரி நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். "ஞானம்" என்பதன் பொருள் இன்னதென்றே அறியாத இவர்கள் (இவர்கள் பைபிலில் ஞான மார்க்கத்தைப்பற்றிக் கூறப்படவில்லை) தாங்களே ஞானிகளென்றும், மற்ற அன்னிய மதத்தவர் அனைவரும் அஞ்ஞானிகளென்றும் கூறுவது வழக்கம்.

நம் நாட்டாரில் தம்மதத்தைவிட்டுக் கிருஸ்துமதத்தில் போய்ச் சேர்வோர்கள் சில விஷயங்களில் தங்கள் சுயாதீனத்தை யிழந்து பாதிரிகளின் நிபந்தனைகளாகிய கட்டுப்பாட்டுக் கடங்கி நடக்கவேண்டியவர்களாய் விடுகிறார்கள். அந்த நிபந்தனைகளில் சில பின் வருமாறு:—

1. இவர்கள் அன்னியமத சம்பந்தமான, முக்கியமாய், நமது மதசம்பந்தமான நூல்கள், பத்திரிகைகள் முதலிய வற்றை வாசிக்கலாகாது.

2. நமதுமத சம்பந்தமான பிரசங்கங்களைக் கேட்கலாகாது.

3. காங்கிரஸ் முதலிய இராஜாங்க சம்பந்தமான விஷயங்களில் தலையிடலாகாது.

4. தேசாபிமானக் கூட்டங்கள், தேச முன்னேற்றத்திற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் சங்கங்கள் இவற்றில் சேரக்கூடாது முதலியவைகளாம்.

இக்காரணத்தால் நம்மதத்தை விட்டு அம்மதத்தில் போய்ச்சேரும் நமது சகோதர, சோதரிகள் தாய் நாடென்கிற பற்றை யடியோடிழந்து, தங்கள் பூர்வீக ஆசாரம் நடையுடை முதலியவற்றை யலட்சியஞ்செய்து மேல்நாட்டு ஆசாரம், நடையுடைகளைப் பின்பற்றி அவற்றையே கௌரவமென்று கருதி நடக்கிறார்கள். இதுமட்டுமல்ல; தாய்ப்பாஷையையே தாழ்வென மதித்து விடுகிறார்கள். இவர்களிற் சில மாதர்கள், ஆங்கில பாஷையையே வீட்டில் (குழந்தைகளோடு கூட) பேசுவதைக் கண்டிருக்கிறோம்.

பாதிரிகள், இவர்கள் நமது மதச் சார்பான நூல்கள் பத்திரிகைகளை வாசிக்கலாகாதென்று திட்டம் செய்வதேனெனில், தங்கள் மதத்தில் மனதால் சிந்தித்து உள்ளத்தில் அனுபவமா யறியத்தக்க விஷயம் ஒன்றுமேயில்லை. அப்படி யிருக்க நமது மத சம்பந்தமான விஷயங்களை யிவர்கள் வாசிக்கத் தொடங்கினால் அவற்றிலுள்ளவற்றின் விசேஷத்தை யறிந்து அவற்றை யனுசரிக்க ஆவல்கொள்வார்கள்; பிறகு தாங்கள் அன்னியமதத்தில் நுழைந்தது மூடத்தனம் என்றுணர்ந்து அதைப் புறக்கணித்து விடுவார்கள் என்ற பீதிக்காகவே யப்படிச் செய்கிறார்கள்.

இவர்கள் உண்மையைக் கண்டால், அது பற்றிக்கொள்ளுமென வஞ்சி இவ்வாறு நடக்கையில், நித்தியமும் சத்தியமுமான மதத்தில் ஜனித்த நம்மவர் நமது மார்க்க நூல்களை யாராய்ச்சி செய்து மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறமுயல்வதைவிட்டு, வீதிகளில் அன்னிய மதஸ்தர்கள் நின்று பிரசங்கம் செய்யும் தந்திரவார்த்தைகளைச் செவிகொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டு நிற்பது தகுதியோ?

இவர்கள் தமது பாடசாலையில் வாசிக்கும் நமது மக்களைக்கூட நமது மதசம்பந்தமான பத்திரிகைகளை வாசிக்கவிடாமல் தடுக்கிறாகள். இதைப் பற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசுரமாகும் இந்து சாதனம்?

பத்திரிகையில் (3-12-1923) வெளியாகி யிருக்கும் விஷயத்தை ஈண்டு வரைகிறோம்:—

"இத்துணை ஆத்திரமேன்?

நமது பத்திரிகாபிமானிகளுள் ஒருவர் 'இந்துசாதன'ப் பத்திரிகையை, யாழ்ப்பாணத்துள்ள மிஷன் விடுதிப் பெண்பாடசாலை ஒன்றில் கல்வி பயிலுந் தமது புதல்விக்கு அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொண்டபடியால், நாங்கள் அப்படியே செய்து வந்தோம். நமது பத்திரிகை தனக்குச் சேராமையினால், பத்திரிகை வரவில்லையென்று மகள் தகப்பனுக்குத் தெரிவிக்க, நாங்கள் பத்திரிகையைக் கிரமமாக அனுப்பிவருகின்றோமென்பதைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தோம். பத்திரிகை சேராமையைப் பின்னர் ஆராய்ந்தபோது விஷயம் வெளிப்பட்டது. அந்த விடுதிப் பாடசாலையின் தலைமை உபாத்தியாயினியம்மாள், தனது விடுதிச் சாலையில் இருக்குஞ்

சிறுமியர் இந்தப் பொல்லாத இந்துசாதனத்தைப் படிக்கவொண்ணு தென்னும் நோக்கம் பற்றி, பத்திரிகை செல்லுந்தோறும் கொடாது மறைத்துவிட்டனள். இதனுலேயே குறித்த பிள்ளைக்கு இந்து சாதனங் கிடையாதொழிந்தது. இதனை யுணர்ந்த தந்தையார் பத்திரிகையை மக ளுக்கு அனுப்பவேண்டாமென்றும், தம்முடைய மனைவியாருக்கு அனுப் பும்படியும் எங்களுக்குத் தெரிவித்தனர்.

* * * * * ”

உபவாச மிருத்தல்.

உபவாசம், ஒருபொழுது, நிர்ச்சலம் என்பன ஒரு பொருள் குறிக்கும் சொற்கள். உபவாச மிருத்தல் என்பது சில புண்ய தினங்களில் உணவை நீக்கி விரதம் அனுஷ்டிப்பதாகும். அதாவது வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு, திங்கள் இக்கிழமைகளிலும், அமாவாசை, பௌர்ணமி, கார்த் திகை, சிவராத்திரி, வைகுண்ட ஏகாதசி, ஸ்ரீராம நவமி, தைப்பூசம், பங் குனி உத்திரம், மாசப்பிறப்பு, வருடப்பிறப்பு முதலிய விசேட நாட்களி லும் சிலவைணவர்களும் சைவர்களும் தத்தம் ஆசார அனுஷ்டானங்கள் மூலமாய், மாயைத் திறத்தைப் பழித்தொழித்து திரிகரண பரிசுத்தம் ஏற் பட்டு இகபரங்களில் சுகவாழ்வு பெற்று உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஏதுவாகும்.

ஆனல், சுத்தமான ஆகாரம், ஜலம், காற்று இவை மூன்றும் இக்கலி யுகத்தில் இப்போது மானிடர்க்கு இன்றியமையாதவைகளாய் விட்டன. தவிரவும், பல ஆகாரம் '(பழம் உட்கொள்வது' என்ற அர்த்தம் மாறி, பலகாரங்கள் (பக்ஷணங்கள்) பற்பல தட்டுகளில் ஏறிவிட்டன. உபவாசத் தின் மகிமைகுன்றி 'நிர்ஜ்ஜலம்' என்பதற்கு த்ருவ பதார்த்தமாயிராமல் (ஜலம் இல்லை) திட (கனமான) பதார்த்தங்கள் என்று பொருள் கொள்ள லாயிற்று. வெறும் நாளில் அரைப்படி அன்னம் புசிப்பவன் விரததினத் தில் குறைந்தது முக்கால்படி நிறையுள்ள தோசைகளாய் இட்டலிகளாய் நாசித்துவாரத்தின் கீழுள்ள குகையினுள் தள்ளிவிடுகிறான். "ஒருவேளை யுண்போன் யோகி; இருவேளை யுண்போன் போகி; மூவ்வேளை யுண் போன் ரோகி" என்னும் பண்டைக்காலத்துப் பழமொழியும் வழங்கி வருகின்றது. 'மீதூண்விரும்பேல்'

ஆர்ய வர்த்தம் என்கிற நமது இந்தியாவில் பண்டைக்காலத்தில் நித் யாநுஷ்டானபரர்களாயும், விரத சீலர்களாயுமுள்ள யோகிகள், மஹரிஷி கள், முனிபுங்கவர்கள், சுசீலர்கள் பலர் விளங்கி யிருந்தனர். உபவாச மிருப்பவர்கள் ஏனைய தினங்களைவிட மேற்கூறிய விசேஷ புண்ணிய தினங்களில் திரிகரண சுத்தத்துடனிருத்தல் வேண்டும். இவ்விதமாய் நடப்பின், மானிடர் அனைவர்க்கும் உயரிய அன்பு என்கிற கடவு ளிடத்தே பக்தி யுண்டாவதற் கையமின்று. ஆகவே, ஆத்மலாபம் அடை வதற்கு சிற்சில ; தினங்களில் உபவாசமிருத்தல் சிறந்த சாதனமாகும்.

சரீராரோக்யம் வேண்டின், சிற்றுண்டிகளையும் இடைவேளைப் பானங்களையும் அறவே யொழித்து இருவேளை யுண்பதே சரியான மார்க்கம். அதுவே சிறந்த விரதம்.

அன்றியும், உபவாச மிருப்பதினாலேயே உடம்பைப்பற்றிய அநேக உபாதிகளை (வியாதிகளை) தடுத்துக்கொள்ளலாம்.

"மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின்"

என்றார் நமது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும். ஜீரணிக்கத் தகுந்த பக்குவமான உணவு உட்கொண்டால், மானிடர்க்கு மருந்தே வேண்டிய தின்றாம். உணவு வகையிலும், மரக்கறி பதார்த்தங்கள் பரிபக்குவமானவைகளாயும், முன்னோர் கூறியுள்ள விதிவிலக்குகளுக்கு விரோதமின்றியும் இருத்தல்வேண்டும். இன்றேல், வாதிப்பிரதிவாதிக்ள் (வியாதிகள், பெருவியாதிகள்) ஜனிப்பர். அப்போது அவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். வைத்தியர்களுக்குங் கொண்டாட்டம்! ஆள்பாடு எப்படியும் திண்டாட்டம்!

ஆனால், விரதமிருப்பதினாலேயே நோய்கள் ஒழிந்து சரீரம் குணப்படுமோ? என்கிற சந்தேகம் சிலருக்குண்டாகலாம். வயிற்றில் ஆகாரம் இல்லாதபோது நமது எண்சாணுடம்பில் நகசிகை பரியந்தம் (முடி முதல் அடிவரை) சேர்ந்துள்ள இதர அழுக்கு முதலிய அந்நிய பதார்த்தங்களும், மூளையின் கழிவுகளும் உணவாக மாற்றப்படுகின்றன. இவ்விதம் ஜீரணமானவுடன், நோய்கள் நீங்கி சரீரம் சுகப்படுகின்றது. சித்த சுவாதீனமற்றவர்களையும் உபவாச மிருக்கச் செய்து (அதாவது இங்கு பட்டினி போடுவது என்பது பொருள்) குணப்படுத்தலாமென்றால், ஏனைய வியாதிகளை எவ்வளவு அற்பமாய் எண்ணவேண்டும்?

"உபவாசத்திற்கு மேற்பட்ட ஒளடதம் இல்லை. ஆகையால் உபவாச மிருப்பது மிகுந்த புண்ணியம் அளிப்பதாம். உபவாசம் சக்தியில்லாதவனுக்குச் சக்தியளிக்கும்; புண்பட்டவனுக்குப் புண் ஆற்றும்; நோயாளிக்கு ஒளஷதமாகும்: கோபிஷ்டனது கோபத்தை யகற்றும்; வறுமைப் பிணியால் அவதிப்படுபவனுக்கு செல்வங்கொடுக்கும்; தேகத்திலுள்ள அழுக்குகளை நீக்குவதற்காகவும், இந்திரியங்களின் விஷயப்பற்று நீங்க ஒருவேளை புசிப்பதையும், உபவாச மிருப்பதையும் விரதங்களாக மனிதர் கொள்கின்றனர்" என்று ஓர் நூலாசிரியர் எழுதி யுள்ளார்.

'உண்மையான நல்ல பசியானது தேக மனோ சம்பந்தமான வியாதிகளைக் கண்டிக்கிறது' என்று 'டாக்டர்' பட்டதாரியான சர்வ கலாசாலை போதனாசிரியர் ஒருவர் அறிவித்துளார்.

விரத மிருப்பவர்கள் குறைந்தது பன்னிரண்டு மணி நேரமாயினும் யாதொன்றும் உட்கொள்ளலாகாது. விரதகாலத்தில் இறுதி பரியந்தம் தண்ணீர் மட்டும் பருகலாமே யன்றிப் பிறிதொன்றும் அருந்தலாகாது.

சிரவணம், படனம், மனனம் இத்தியாதிகளில் விரதகாலத்தைக் கழிக்க வேண்டும். ஸத் கதா பிரஸங்கம், தேவார திருவாசகம், இராமாயணம், பாரதம், பாகவத, புராணப் பிரசங்கம் முதலியவை, கடவுள் வழிபாடுடைய பஜனைகள், காலக்ஷேபங்கள் முதலிய விடயங்களில் காலத்தைப் போக்கவேண்டும். உலகம் போற்றும் மஹாத்மா காந்தி யடிகள் காட்டியுள்ள சத்தியாக்கிரக விரதமும் இத்தகைய மகிமை பெற்றது.

அன்றியும், மேற்கூறியபடி மட்டுமிதமின்றி, சிற்றுண்டிகள், பேருண்டிகள், பானங்கள் முதலியன உட்கொள்ளல் விரதத்திற்கு விரோதமானவை. எப்போதும் வெறும் சாப்பாட்டுராமர்களாயும், குண்டோதரர்களாயும், அரிசி கொல்லும் இலாகாவிற் சேர்ந்த அறிவிலிகளாயும் இருக்கலாகாது.

ஆகவே, அன்பர்களே! இந்திய சகோதர சகோதரிகளே! நாம் உபவாஸமிருத்தலின் அருமை பெருமைப் பலன்களை அறிந்துகொண்டு கூடிய மட்டில் விரதத்தைச் சரியாய் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முடியாவிடிலோ, தினப்படியில் சிற்றுண்டி விலக்கி இருவேளைக்குமேல் உணவு கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டும். மிதபோஜனம் தேகாரோக்யமளிக்கும். விரதானுஷ்டானம் காமக்குரோதாதிகளைக் கெடுக்கும்; இகபர சுகங்களைக் கொடுக்கும். ஓம் தத் ஸத்.

க. ஸ்ரீ துரைசாமி அய்யங்கார்.
'ஸ்ரீரங்க விலாஸ்,' சைதாப்பேட்டை.

நம் பெண்மணிகளும் ஆங்கிலமும்.

தற்கால நாகரீகத்தில் பெண்கள் ஆங்கிலங் கற்பதும் விசேடமான விஷயமாயிருக்கிறது. ஆங்கிலங் கற்பதிலிருந்து நம்மூர்ப் பெண்மணிகள் மேலைத்தேயப் பழக்கவழக்கத்தை யறிபவராய், அனுட்டிப்பவராய், விடுகின்றனர் என்பதை யாரும் மறுக்கார். அப்பழக்கவழக்கத்திலே பெண்கள் நாயகர்க்கு அடங்கியவராய், தன்னிட்டமற்றவராய் இருக்கவேண்டுமென்பது ஒதுக்கிவிடப்படுகின்றது. அவ்வழக்கே ஒரு பெண் தன் நாயகனைத் தள்ளிவிட்டுத் தான் விரும்பியவனைக் கூடிக்கொள்ளலா மென்பதையும் கற்பிக்கிறது. கற்பு என்ற சொல் அருவருக்குஞ் சத்துருவா யிருக்கிறது.

பெண்களுக்குரிய வீட்டுக்கடமைகளாயுள்ள வீடுகூட்டல், மெழுகுதல், சமைத்தல், நாயகனுக்குணவளித்தல் ஆகிய இவை அவளுக்குரிய கடமையல்ல வென்று ஒதுக்கப் படுகின்றன. முட்டுப்பட்ட குடும்பத்திற் பிறந்தவளானாலும் ஆங்கிலங் கற்றவளுக்கு மேற்கூறிய வீட்டுக்கடமைகளுக்கு ஒரு வேலைக்காரியோ வேலைக்காரனோ வேண்டியது நிச்சயமே. வேலையாளில்லையேல் அவ்வேலைகளும் நாயகன் தலைமேற் பாரமாகவே யிருக்கின்றன. மேலைத் தேயப் பழக்கவழக்கம் என்றதினால் மேலைத் தேசங்களிலுள்ளவர் எல்லாரு மிப்படி யங்கே நடக்கிறார்களென்பதெங் கருத்தல்ல. இவ்வழக்கை மேலைத்தேச வாசிகளின் இடையிட்ட வழக்கென்றே சொல்லுகின்றோம்.

மேலைத்தேசங்களிலிருந்து இங்குவந்து சீவிப்பவரின் நவநாகரீக வழக்கென்றே இதைக் கூறவேண்டி யிருக்கிறது. இந்த நாகரீகம் நம்மவரை மிருகக்குணமுடையவராய்க் கீழ்ப்படுத்திவிடுகிறது. நம் பெண்மணிகாள்! நீங்கள் இங்கிலீஷ் கற்பது எதற்காக? உங்கள் சுயபாஷையென்று? தமிழிலறியப்படாத ஞானத்தை இங்கிலீஷில் அறிந்துவிடவேணுமென்று? உங்களுக்கதினுற் சங்கை யிருக்கிறதென்று? உங்களுக்கு வரும் நாயகர் தமிழறியாத பறங்கி ஆங்கிலேயரென்று? தமிழரை விவாகஞ் செய்கிறதில்லை யென்ற தீர்மானங்கொண்டா? அல்லது உங்கள் நாயகரின் உத்தியோக எசமான்களாயுள்ள வெள்ளைக்காரரைச் சந்தித்தால் அவர்களுடன் பேசிக் கைகுலுக்கி அவர் லேடிகளுடன் பேசலாம், உலாத்தலாம், என்று? அன்றி உங்கள் கணவரின் உத்தியோகமாயுள்ள வேலைகளுக்கு உதவி செய்யவா? கணவரின் வேலைக்குதவி செய்யத்தான், பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கத்தான் என்பீராயின், பிந்தியதை ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்வோம். கணவருக் குதவ எனத்துணிவீரேல் உங்களுக் குதவ உங்கள் கணவர் சமையல்வேலை பழகி யிருக்கவேண்டியது அகத்தியமல்லவா ? அவர்களுதவி யுங்களுக்குத் தேவையில்லையா ?

பெண்மணிகாள் !! மேலைத்தேயப் பாஷையும் அந்த நாகரீகமும் உமக்கு அவசியமா? தமிழ்ப் பாஷையில் உலக அறிவை யூட்டும் ஔவையார் பாடல், நல்வழி, நன்னெறி, மூதுரை, திருக்குறள் முதலிய பலவும், சமய அறிவை யூட்டும் சைவசமய நெறி, சைவபோதம், சித்தாந்த தீபிகை முதலிய பலவும், பக்தியை யூட்டும் சமயகுரவர் தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய பலவும், வீட்டு வேலையிற் சிரமமாயுள்ள சமையல் அறிவை யூட்டும் பாகசாஸ்திரம் முதலியனவும் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா ? நீங்கள் அகத்தியங் கற்கவேண்டியவைகளாயுள்ள, இகபர சிலாக்கியத்தையும் மரியாதையையும் தருவதாயுள்ள இவைகளைக் கற்று உங்கள் தேசத்துக்கும், சாதிக்கும், சமயத்துக்கும் மாறுபாடற்ற பழக்க வழக்கங்களை யனுசரிப்பதை விட்டு, அழுக்கையேந்தி நெய்யைக் கீழ்விடும் (நெய்யரி) பன்னாடைபோல் அருவருப்பான அவசியமற்றமேலைத் தேசப் பழக்க வழக்கைத் தற்கால நாகரீகமென்று மெச்சிப்பாராட்டி அனுசரிப்பது எவ்வளவு மடமை, எவ்வளவு வெட்கமென்று நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

உங்கள் சுயபாஷையைக் கற்றுப் பண்டிதைகளாய் உங்கள் தேசத்துக்கு, உம்மூர்ச் சிறுமிகளுக்கு, உங்கள் சமயத்துக்கு உங்கள் நாயகருக்கு, உங்களுதரக்கனிகளான பிள்ளைகளுக்கு உபயோகமுள்ளவராயிருக்கும் மதிப்பைவிட மேலைத் தேயப்பாஷையும் பழக்க வழக்கமும் மதிப்புள்ளதென்று கருதுகிறீர்கள்? இதை உம்மேற் குற்றமென் றும் சொல்வது-எமக்குப் புத்திபோற் காணப்படவில்லை. உம தன்னை தந்தையர் மேற் குற்றமென்று சொல்லுவதே புத்தியாகும். அவரே யுங்களை இந்நிலையில் வைக்க விரும்பியவர். அவரே மேலைத் தேயப் பழக்க வழக்

கத்தை நீவிர் கையாடுவது தமக்கு மகிமையென விரும்பியவர். அவரறிவுக்குறைவே உங்கள் கெடுதலுக்குக் காரணம் என்று நாம் துணிந்து கூறுவோம். (சுதேச நாட்டியம்.)

குறிப்பு:—சகோதர சகோதரிகாள்! ஒரு விஷயத்தை மேல் போக்காக வாசித்து மறந்துவிடுவதால் ஒரு பயனு மடையீர்கள். மேற்கண்ட விஷயத்தை வாசித்து நன்ருய்க் கவனியுங்கள். நமது பெண்மக்கள் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கற்பரசிகளாக வேண்டுமென்ற எண்ணம் உங்களுக்கிருக்குமாயின் மேற்கண்ட நற்புத்திகளின்படி நடவுங்கள். அமிழ்தினு மினிய நம் தாய்மொழியிலேயே நம் பெண்மக்களுக்கவசியமான கல்வியைக் கற்பியுங்கள். அன்னியபாஷையைக் கற்பதால் ஆடவரே பல துர் ஆசாரங்களில் பிரவேசித்து தெய்வசிந்தனை குன்றியவர்களாகிருர்களெனில், பேதைப்பெண்கள் அதைக் கற்ருல் என்னகதி யாவார்கள் என்பதைச் சிந்தியுங்கள். பத்திரிகாசிரியர்.

சுக்குநீர் கியாழம்.

காப்பியை உபயோகிப்பதால் கெடுதி உண்டென்பது உண்மையான விஷயமே. காப்பியை உபயோகித்தவர்கள் இப்போது விட்டு விடுவது கஷ்டமா யிருக்கிறதென்று சொல்லும் நண்பர்களுக்கு ஓர் முக்கிய விஷயம்:— காப்பிக்குப் பதிலாக சுக்குநீர் கியாழத்தை உபயோகியுங்கள். (தோல் சீவப்பட்ட) சுக்குக்குத் தகுந்த தித்திப்பிட்டு அத்துடன் காப்பிக்கு உபயோகிப்பதுபோல் பாலைச் சேர்த்து காப்பியைப்போல் உபயோகம் செய்து சாப்பிடுவதனுல் அனேக நன்மைகள் உண்டாவது அனுபவம். இந்தச் சுக்குநீர் கியாழத்தை நான் உபயோகித்து வருவதில் என்னிடம் குடிகொண்டிருந்த அனேக வாய்வு சம்பந்தமான வயிற்று எரிவு, குடலைப் புரட்டல், பித்த மயக்கம், அடிக்கடி உண்டாகும் பித்த சுரம், கைகால் அசதி, முதலிய அனேக நோய்கள் என்னைவிட்டு அகன்றுபோயின. இன்னும் பல தொந்திரவும் குணப்பட்டு இருக்கிறதும் தவிர, தேகத்துக்கு எவ்வளவோ ஆரோக்கிய மாகவும் இருக்கிறது. இன்னும் இந்த சுக்குக் கியாழத்தில் சேரக்கூடிய பாலினுல் தாது விருத்தியும் தேக பலமும் இன்னும் அனேக நன்மைகளும் அடையலாம் என்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை. ஆனதால் ஒவ்வொருவரும் காப்பி தேயிலை முதலிய பானங்களுக்குப் பதிலாய் இந்த சுக்கு நீர் கியாழத்தை உபயோகிப்பீர்களென்று நான் மனப்பூர்வமாக நம்புகின்றேன்.

மு. சு. வீராசாமி செட்டியார்.
பலசரக்கு மளிகை, வீரக்கல், திண்டுக்கல் போஸ்டு.

குறிப்பு:—ஒன்றை வாசிப்பதால் மட்டும் பயனில்லை. வாசித்தபடி நடந்தாலே பயனடையலாம். அதே அறிவாளிக்கழகு. ப—ர்.

அம்பாலிகை அல்லது அதிசய மரணம்.

(198-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அவள் உள்ளே வந்ததும் மிக்க ஆதுரத்தோடு "சீக்கிரம் சீக்கிரம் புறப்படு. அம்பாலிகை புதைக்கப்பட்ட மயானத்திற்கு உடனே புறப்படு. ஒரு வினாடி ஆலசியத்தால்கூட காரியம் மிஞ்சிவிடும்" என்றாள்.

ஆனந்தவலிங் மிக்க வியப்படைந்து "எந்தகாரியம் கெட்டுவிடும்? என்ன நீ கூறுவது?" என்றான்.

அம்மாது மிக்க கலவரத்தோடும் ஆத்திரத்தோடும், "அய்யோ அய்யா! நான் எப்படி உயிரோடிருக்கிறேனோ அப்படியே அம்பாலிகை இறந்து போகவில்லை. உயிரோடு புதைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். சீக்கிரம் சீக்கிரம் மிஞ்சிவிடும்" என்று பதை பதைத்தாள்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டதே ஆனந்தவலிங் திப்பிரமை யடைந்துவிட்டான். முதலில் தானும் அப்படியே சந்தேகித்தான். ஆயினும் இவள் நிச்சயமாய் இப்படிக் கூறியதைக் கேட்டதே அவன் மனதில் பலவித யோசனைக ளுண்டாய்விட்டன. ஆயினும் அவள் கூறியதை யுடனே யவன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

ஆனந்தசிங் தன் அனுபோகத்தில் மனிதர், இறந்தவர்மேல் கொண்ட வாஞ்சையால் இம்மாதிரி கலவரத்தால் அவர்கள் இறக்கவில்லை யென்று பிடிவாதமாய் நம்பிக்கொள்வதுண்டு என்று கண்டிருக்கிறான். இதுவும் அப்படித்தானிருக்குமென்று கருதினான். அதன்மேல் அம்மாதை நோக்கி,

"நீ கூறுவது எனக்கு மிக்க வியப்பாயிருக்கிறது. இரண்டொரு கேள்விகள் கேட்கிறேன். அவைகட்கு மட்டும் பதில் கூறிவிடு" என்றான்.

அம்மாது:—உன் கேள்விகளுக் கெல்லாம் நான் பதில் கூறிக்கொண்டிருந்தால் அவள் சவப்பெட்டியிலேயே மூச்சடைத்து மடிந்து போவாள்.

ஆனந்:—அவள் உயிரோடிருக்கிறாளென்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

அம்மாது.—எனக்குத் தெரிந்ததை யெல்லாம் கூற அவகாசமில்லை. அவளுக்குக் கொடுத்திருக்கும் மருந்தின் மகிமையால் சவம்போலாய் விட்டாள். அவளுக்கு மருந்தளிக்கப்பட்டதை நான் கண்ணால் பார்த்தேன்.

ஆனந்:—அப்படி யிருந்தால் என் அதை வெளியிடாம லிருந்தாய்?

அம்மாது:—நான் என் பிராணனுக்குத் துணிந்து, நடக்கும் சங்கதிகளைக் கவனித்து வருகிறேன். கொஞ்சம் என்மேல் சந்தேகம் தோன்றிற்றோ உடனே என் உயிர் போய்விடும்.

கடைசியில் ஆனந்தவலிங் அவள் கூறுவதை நம்பி அவள் பிரியப்படி நடக்கத்துணிந்தான்.

உடனே இருவரும் ஒரு வண்டி பேசிக்கொண்டு மயானபூமிக்குப் புறப்பட்டார்கள். அது கறுப்பண்ணனுடைய குடும்பத்தார் அடக்கம் செய்யப்படும் பிரத்தியேக இடம். வழியில் ஆனந்தலிங் அம்மாதை நோக்கி "உனக்கு எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் ஏன் யாருக்கும் வெளியிடா திருந்தாய்?" என்றான்.

அம்மாது:—அய்யோ! அப்படிச செய்திருந்தால் காரியம் பயனில்லாமற் போய்விடும். கறுப்பண்ணனுடைய கொடிய செய்கைகள் உனக்குத் தெரியாது. அவனைப்போன்ற பரமசண்டாளனும், எத்தகைய பாதகத்திற்கும் அஞ்சாதவனும் உலகில் எவனுமிருக்கமாட்டான். அவன் எவ்வளவோ தந்திரங்கள் செய்து தன் எண்ணங்களெல்லாம் ஏககாலத்தில் நிறைவேறும்படி வழிதேடி யிருக்கிறான். பார்! அவன் கூட்டாளியாகிய மலையாளத்தான் ஒருவனே அவனுக் கிணையானவன். நான் இப்போது வெளியில் சங்கதியைக் கூறினால் அவன் அடியோடு தப்பித்துக்கொள்வதோடு என்னை யுடனே கொன்று விடுவான். பிறகு அம்பாலிகையைக் காப்பாற்ற வேறு யாருமில்லை. அவள் பிறந்த ஒரு மணி நேரத்திற்கெல்லாம் அவள் தாயார் அவளை என்னிடம் ஒப்புவித்தாள். அதுமுதல் சரியாய் ஒரு மணிநேரம் நான் அவளை விட்டுப் பிரிந்ததே யில்லை. ஒரு சமயம் மெய்யாகவே அவளைக் கொன்று விட்டாலும் கொன்று விடுவான்.

ஆன:—உன் பெயரென்ன ?

அம்மாது:—என் பெயர் பவானி.

ஆன:—அவன் இப்போதே யேன் அப்படிக் கொல்லக்கூடாது ?

பவானி:—நான் அவசரப்படாமல் இருப்பதால்தான் எல்லா சங்கதிகளும் எனக்குத் தெரிகிறது. அவளுக்காக உயிருக்குத் துணிந்து, அவனும் மலையாளியும் பேசும்போதெல்லாம் நான் ஒத்துக் கேட்கிறது. நீயும் அவனும் பேசும்போதுகூட கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டபின் அவளை யடியோடு அவன் கையிலிருந்து விடுவித்துவிடவேண்டுமென்பது என் நோக்கம். அன்று இரவு நீ வந்திருந்தாயே அப்போதே யெனக்குச் சரியான சமயம் கிடைத்திருந்தால் யாவும் கூறிவிட்டிருப்பேன். இவன் இப்போதே யேன் அவளைக் கொல்லவில்லை யென்றல்லவா கேட்கிறாய். உலகில் அவனுக்கு வேண்டியது பணமே. அதற்காக எத்தனை கொலைகளாயினும் செய்யத் துணிவான். அதற்கு இரண்டாவதாய் அம்பாலிகைமேல் காதல்கொண் டிருக்கிறான். கூடுமானால் அவளை உலகத்திற்குச் செத்தவளாய் நிரூபித்துவிட்டு, அவளை விஷமிட்டுக் கொன்றதாய் மனோகரன் மேல் பழி சுமத்தி அவனையும் ஒழியச் செய்துவிட்டு,ஆஸ்தியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அம்பாலிகையை உயிர்ப்பித்து தூரதேசத்திற்குச் சென்றுவிட வேண்டுமென்பது அவன்

எண்ணம். பணத்திற்கு இடையூறு நேர்வதாயின் அம்பாலிகையைக் கொல்ல எள்ளளவும் பின்வாங்கமாட்டான். அந்தோ அவள் அப்பாவி கையில் சிக்கிக்கொண்டால் இராக்ஷதனிடம் சிக்கியது போலவே யாகும். அதைவிட அச்சவப் பெட்டியிலேயே மடிந்துபோவது நலம்" என்றாள்.

ஆனந்தஸிங் "என்னுயிருள்ளமட்டும் அவள் அப்படி விட்டுவிடப்பட மாட்டாள். அவளை யெப்படியேனும் மீட்டுக் கொலை பாதகரை யழிக்காமல் விடமாட்டேன். நான் பெருமைக்கு எதையும் கூறுவதில்லை" என்றான்.

அதற்குள் வண்டி நகரைக் கடந்து மயானத்தை நெருங்கியது. வண்டியைத் தூரத்திலேயே ஒரு மறைவிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு இருவரும் இறங்கி நடந்தார்கள். ஆனந்தஸிங் எப்படிப்பட்ட அவசர காரியத்திலுங் கூட முன் யோசனையையும், முன் எச்சரிக்கையையும், சமயோசித புத்தியையும் கைவிடுபவனன்று. அவன் வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது ஒரு கைபிரம்பமும் இன்னும் சில ஆயுதங்களும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு சென்றான்.

இருவரும் மயானத்தருகிற் சென்றார்கள். பகிரங்கமான வழியின் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. மயானத்தைச் சுற்றி வேலிபோல் மிக்க உயரமான மரப்பலகைகள் நாட்டப்பட்டிருந்தன. ஆனந்தஸிங் ஐந்து நிமிடங்களில் இரண்டு பலகைகளை யறுத்துவிட்டான். உடனே யதன் வழியாய் இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள். அங்குள்ள சமாதிகளின் இடைவழிகளிலே நுழைந்து சற்று தூரம் மெதுவாய்ச் சென்றபின் பவானி "ஆ இங்குதான்" என்றாள். அந்த சவக்குழி ஒரு குன்றின் அடியில் தோண்டப்பட் டிருந்தது. அந்நாட்டில் செல்வவந்தரா யிருப்போர் சவப்பெட்டியை மண்ணில் புதைத்து விடுவதில்லை. பூமிக்குள் ஒரு அறையுண்டாக்கி அதில் பெட்டியை வைத்துவிட்டுக் கதவு வாசற்கால் வைத்து பூட்டிவிடுவார்கள். மிக்க செல்வவந்தர் பூமியின் கீழ் பலமான பெரிய மண்டபமே கட்டி அதில் மேடைகள் ஏற்படுத்தி அவற்றின்மேல் தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய சவங்களைப் பெட்டிகளில் வரிசையாய் வைத்து வைப்பார்கள்.

பவானி அக்கல்லறை யருகில் நின்று இதுதான் என்றவள், ஆனந்தஸிங் அதன் கதவைப் பார்க்கத் திரும்புவதற்குள், அலறிப் பயந்து அவன் தோளைப் பிடித்துக்கொண்டு "அய்யோ யாரோ இருக்கிறார்கள்; அதோ! அதோ! ஒருவன் குனிந்துகொண்டிருக்கிறான் பார்" என்று கையால் சுட்டிக் காட்டினாள். சிறு நிலவின் பிரகாசம் இருந்ததால் சற்று தூரம் வரையில் யாவும் நன்றாகப் புலப்பட்டன. நான்கைந்து சமாதிகளுக் கப்பால் இடுப்பளவு உயரமுள்ள ஒரு சமாதி யோரத்தில் ஒருவன் நின்றுகொண்டு சமாதிமேல் கவிழ்ந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. (தொடரும்)

ஆரணி. குப்புசாமி முதலியார்.

பொது சமாச்சாரங்கள்.

விக்கிரகப் புதையல்.

இலங்கை கீரிமலையிலுள்ள கப்பல் செய்யும் கம்பெனியாரின் கப்பல்களில் ஒன்று சில வருடங்களுக்கு முன் புயல் காற்றினால் கரை தட்டிப் போய்விட்டது. அக்கப்பல் கிடைத்தால் சுப்பிரமணியர் ஆலயம் கட்டுவதாக அக் கம்பெனிக்காரர் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்; சில தினங்கள் கழித்து அக்கப்பல் கொஞ்சம் சேதப்பட்டு அவருடைய கப்பல் கட்டும் சாலைக்கருகில் கரையில் மோதியது. கீரிமலையிலுள்ள திருக்குளத்திற் கருகில் சமுத்திர முகமாக அவர் கட்டிய ஆலயம் இப்போது முடியும் தருணத்தில் இருக்கிறபடியால் அதற்கு விக்கிரகங்கள் வேண்டியதைப்பற்றி அவர் வியாகூலப்படலானார். கப்பல் கட்டும் சாலைக்கு அருகிலிருக்கும் பாழடைந்த ஒரு குட்டையில் பல விக்கிரகங்கள் கிடப்பதாக அவர் ஒரு நாள் இரவு கனவு கண்டார்; உடனே அவர் கூலிக்காரர்களை அழைத்துச் சென்று அக் குட்டையைத் தோண்டியபோது முப்பது அடி ஆழத்தில் சிவபிரான், சுப்பிரமணியர், வள்ளியம்மையார், தெய்வயானை அம்மையார், சிவலிங்கம் ஆகிய இவர்களின் அதிக சித்திர வேலைப்பாடு அமைந்த கற்சிலைகளைக் கண்டு அதிக பரவசமானார்; ஜனங்கள் ஆயிரக் கணக்காகச் சென்று அவைகளைத் தரிசித்து, அவைகளை மேற்படி ஆலயத்தில் அமர்த்துவதற்கு ஏற்படக்கூடிய செலவுக்குத் தம்மாலியன்ற காணிக்கை செலுத்தினர்; சிலைகள் இப்போது கீரிமலையில் ஒரு மடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அந்தச் சிலைகளைக் காட்சிச் சாலையில் வைக்க அரசாங்கத்தார் எத்தனித்தனர்; ஆனால் இந்துக்கள் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டதன்மேல் அவர்கள் அந்த எத்தனத்தை விட்டு விட்டனர். பக்தியின் மகிமைக்களவில்லை.

ஓர் நீர் நாயின் சமர்த்து.

சில மாசங்களுக்கு முன் கனடா தேச நீர் நாய்கள் 2 மிருககாட்சிச் சாலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. அதற்கு முன் அங்குள்ள குட்டையொன்றில் ஒரு பெண் நீர்நாய் சுமார் 8-வருஷ காலமாக இருந்து வந்தது. ஆகையால் இருப்புத் தட்டியைக்கொண்டு அக்குட்டையை இரண்டு பாகமாகத் தடுத்து ஒரு பாகத்தில் இப்புதிய நீர் நாய்களை விட்டிருந்தார்கள். இதிலுள்ள ஆண் நீர் நாய் அடுத்த பாகத்திலுள்ள நீர் நாயின் சிநேகம் பெற விரும்பியதால் சுரங்கமொன்று அறுத்து அதின் வழியாகச் சென்று அங்கிருந்த பெண் நீர் நாயின் சிநேகிதத்தையும் கோரியபடி அடைந்தது. இதைப் பார்த்து தனித்து நின்ற நீர் நாயும் அச்சுரங்கத்தின் வழியாய் அவைகளுடன் சென்று சேர்ந்து மூன்றும் சிநேகமாய் இருந்து வந்தன. இதைப் பார்த்த அவ்விடத்து அதிகாரி இருப்புத் தட்டியை எடுத்து விடவே மூன்றும் சுகமாய்க் காலங்கழித்து வருகின்றன.

மூட்டுப் பூச்சிகளை ஓட்ட — கட்டில்கள் முதலியவைகளில் மூட்டுப் பூச்சிகள் இருந்தால் கற்பூரத்தை சலத்திற் கரைத்து அந்தச் சலத்தை அந்த இடங்களில் தெளிக்கவேண்டும் மூட்டுப் பூச்சிகள் ஓடும். (இதன் உண்மையை யனுபவத்தி லறியவேண்டும்.)

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்.

ருத்ரோத்காரிஸு தைமீ—கலி 5025-சாலிவாகனம் 1846
பசலி 1333—கோல்லம் 1098-99—ஹிஜரி 1342
இங்கிலீஷ் 1924ஸு ஜனவரிமீ—பிப்ரவரிமீ

தைமீ	ஜனவரி	வாரம்.	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	14	திங்	அ26-53	அசுவனி60	சித்60	கரிநாள், பொங்கல் பண்டிகை, அனந்தசயனத்தில் லக்ஷதீபம்
2	15	செவ்	நவ33-13	அசு1-43	சித்60	மாட்டுப்பொங்கல்
3	16	புத	தச39-38	பர✕9-15	சித்9-15அ	கரிநாள், கிருத்திகை
4	17	வியா	ஏ45-35	கிரு16-35	மர60	மத்வ சர்வ ஏகாதசி
5	18	வெ	து50-40	ரோ23-15	ம23-15சி	கூர்ம துவாதசி
6	19	சனி	திர54-45	மிரு28-58	சித்60	சனிப்ரதோஷம், தானியம் செலவிட
7	20	ஞா	சது57-38	திரு33-8	சித்60	கதிரறுக்க
8	21	திங்	○59-28	புன36-58	அ36-58சி	பௌர்ணமி
9	22	செவ்	பிர59-53	பூச39-20	சித்60	தைபூசம், புஷ்யபகுளம்
10	23	புத	துதி59-48	ஆயி40-40	சித்60	நவககிரகசாந்திசெய்ய
11	24	வியா	திரி57-58	மக41-0	அ41-0சி	
12	25	வெ	சது55-38	பூர40 30	சித்60	
13	26	சனி	பஞ்52-35	உத்39-15	மர60	
14	27	ஞா	சஷ்48-40	அஸ்37-10	அ37-10சி	
15	28	திங்	சப்44-13	சித்34-30	பி34-30அ	
16	29	செவ்	அ39-10	சுவா31-13	சி31-13ம	
17	30	புத	நவ-3335	விசா27-25	சித்60	
18	31	வியா	தச28-8	அனு23-18	சி23-18பி	
19	1	வெ	ஏ21-40	கேட்18-58	ம18-58அ	
20	2	சனி	து15-43	மூல14-48	சித்60	
21	3	ஞா	திர10-8	பூரா10-58	சி10-58அ	மாச சிவராத்திரிவிரதம்
22	4	திங்	ச●5-18	உத்10-35	ம10-35அ	தை அமாவாசை, அரசபிரதக்ஷணம்
23	5	செவ்	அமா1-15 பிர58-45	திரு5-35	சித்60	மாகசுத்தம்
24	6	புத	துதி57-33	அவி4-35	பி4-35சி	சந்திர தரிசனம்
25	7	வியா	திரி 57-50	சதை5-5	ம5-5சித்	பிரயாணம் விலக்கல்
26	8	வெ	சது60	பூரட்7-10	சித்60	திருதினஸ்பிருக், திலசதுர்த்தி [பஞ்சமி
27	9	சனி	சது0-3	உத்-10-30	சி10-30ம	வசந்தபஞ்சமி, மதன
28	10	ஞா	பஞ்3-8	ரேவ-16-8	அ16-8சித்	சஷ்டி, சர்வமுகூர்த்தம்
29	11	திங்	சஷ்8-35	அசு22 30	சித்60	வித்யாரம்பம் செய்ய
30	12	செ	சப்14-28	பரணி29-38	சித்60	விஷ்ணுபதிபுண்யகாலம் திருதின ஸ்பிருக்

(1924ஸு பிப்ரவரிமீ)

கே சுக்	25உ மீன-சு 25உ மகர-ருக் புத		
சூரி			ராகு
புத	குரு செ	சனி	

PRINTED & PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR AT THE "ANANDA BODHINI" POWER PRESS, 15, VENKATESA MAISTRY ST., MADRAS